

První brána

Host

Protektorát
kniha III

Megan E. O'Keefeová

Brilantně vymyšlený příběh z daleké
budoucnosti pojednávající o přežití
a politických intrikách.

The Guardian

První brána

Megan E.
O'Keefeová

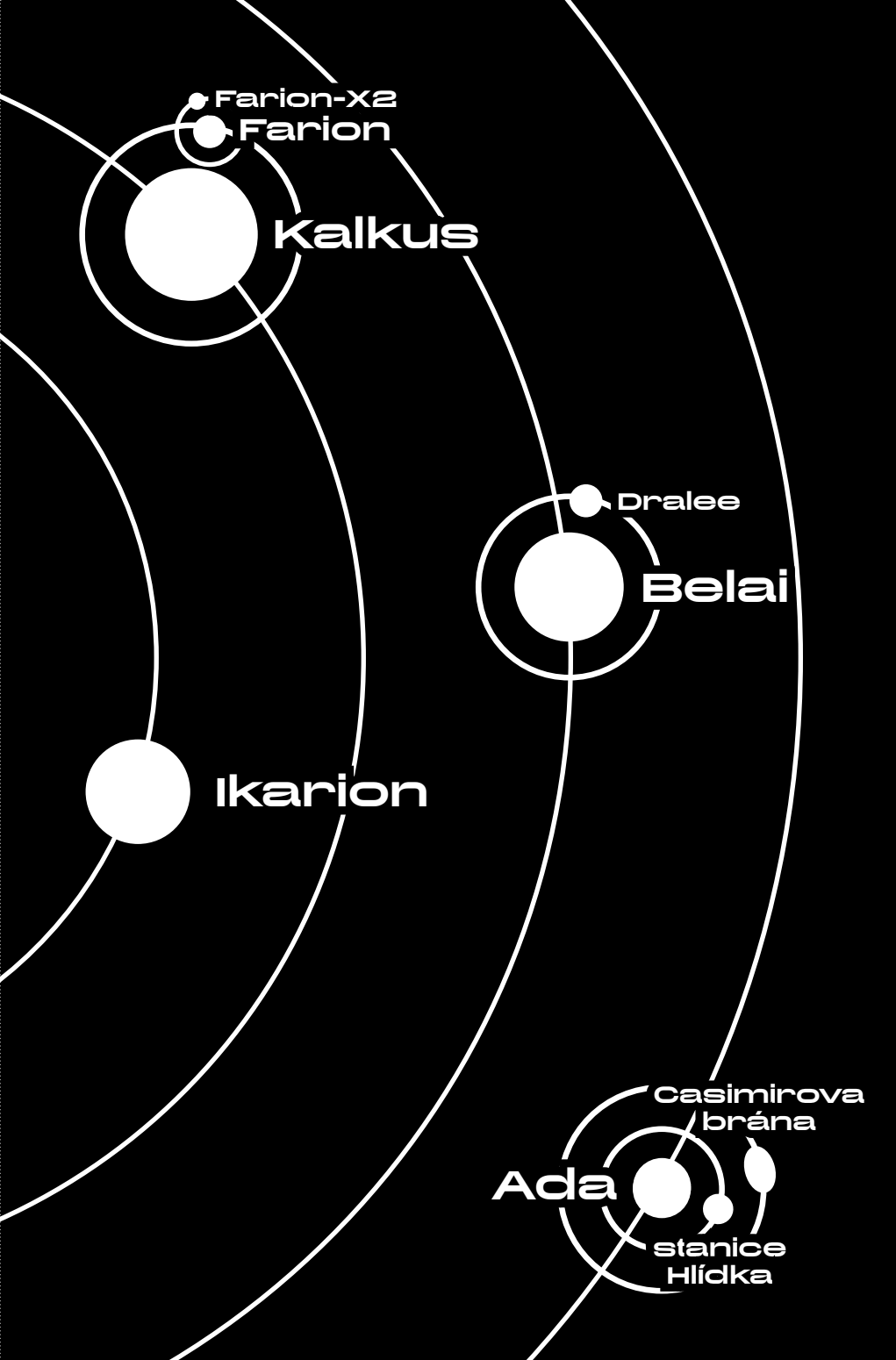
Přeložil
Aleš Drobek

Brno
2024

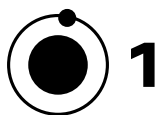
Protektorát
kniha III

Navštívená místa

LAURE BLACKWELLOVÉ

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Ahoj, špione

Sanda Greevová stála na palubě nejmocnější zbraně, jakou kdy lidstvo poznalo, a sledovala živý přenos destrukce Atruxu. Devadesát sedm procent populace města už nežilo. To bylo jediné číslo, na které dokázala myslet, protože absolutní počet mrtvých a komatózních se vymykal jejímu chápání. Zbylá tři procenta proměnila evoluční materie ve tvory, kteří nyní, dezorientovaní a šílení bolestí, táhli městem a ničili, co jim přišlo do cesty, protože neznali svou novou sílu. Nakonec je dozorčí – důkladně prověření a loajální – museli pochyttat nebo zneškodnit.

Sanda svírala svůj blaster jako štít, i když ten jí nemohl nijak pomoci. V celém vesmíru nebyla taková zbraň, která by udělala přítrž tomu, co se dělo na Atruxu. Dokonce ani její loď, *Světlo*, by to nezvládla. Sanda si nebyla jistá, jestli je tato situace zvládnutelná jakýmkoli způsobem.

„Řekni mi, že Anfordová ze systémů Atruxu konečně vytáhla záběry z okamžiku kontaminace,“ prohodila Sanda k Berovi. Ke své lodi.

„Pokud to video zhlédneš, nic se nezmění,“ opáčil Bero.

Zdržoval. Sandě se varovně zježily chloupky na zátylku.

„Neodmlouvej a přehraj to.“

Video se zhmotnilo na hlavní obrazovce, blikavě jako na lidských lodích, přestože *Světlo* by je dokázalo zobrazit bez sebe-menšího zádrhele.

Bero jí dělal naschvály. Sanda málem obrátila oči v sloup, ale tím by mu jen udělala radost.

Lehké podráždění, které si nosila na tváři, bylo jen špičkou ledovce. Pod majorskými prýmkami na hrudi a elegantními křivkami primské kombinézy to v Sandě doslova vřelo. Kdyby ji někdo ještě chvíli popichoval, magma by se prodralo na povrch, a to by si nikdo na palubě *Světla* nepřál.

Video zachycovalo dozorčího, který pronikl úzkými škvírkami v primské bezpečnosti a napojil podezřelý kanystř k atmosférickému mixu Atruxu. Odtud se vlna samoreplikujících nanitů rozšířila do celého ventilačního systému města. Sanda se naklonila k obrazovce a zamračila se. Brnění sedělo. Zbraně seděly. Bezpečnostní oprávnění sedělo. Ale tohle nebyl pravý dozorčí.

„To není Rainier,“ prohlásila Sanda. Na to se postava pohybovala příliš nuceně, příliš strnule. A tohle brnění nosil jen jeden další známý podvodník.

Posádka *Světla* se ošila. Tahle loď nepotřebovala k letu posádku, ale Bero přesto všem zhotovil sedadla a pracovní panely a oni si často hráli s ovládacími prvky a snažili se přijít na kloub internímu fungování *Světla*. Sanda měla podezření, že ta tlačítka jsou jen obyčejné placebo, ale neměla to srdce se na to Bera přímo zeptat. Její podřízení na svých panelech „pracovali“ i teď.

„Nemůžeme si být jisti,“ podotkla doktorka Minová. „To brnění...“

„Nezamaskuje chuži,“ oponovala jí Sanda. Minová stiskla rty.

Sanda se jí nedivila. Taky chtěla, aby ta postava byla Rainier. Ale už dávno se naučila, že když si člověk lže do kapsy, jen si zbytečně přidělavá trápení.

„Bero, můžeš provést analýzu chuže?“ požádala svou loď.

„To ji mám porovnat se všemi lidmi ve známém vesmíru?“

„Ne,“ zachraptělo Arden a zbledlo jako stěna. To slůvko chvíli viselo ve vzduchu, ale pak je sestřelil Noxův ostrý pohled. Sanda to nechala být.

Jules byla jejich kamarádka. Museli to udělat sami, protože ani jeden z nich by Sandě neodpustil, kdyby naléhala, i kdyby už věděli, že je to pravda. „Bero, mám pár videí s Jules, která ti můžu poslat,“ nabídl se Arden.

„Tohle by neudělala,“ řekl Nox, ale Arden ho neposlouchalo. Vytukalo cosi do svého náramkového padu a odeslalo soubory lodi. „Musíme to vědět,“ dodalo tiše.

V Noxovi se vzedmulo odseknutí, ale než je stačil vyštěknout, Bero na hlavní obrazovce spustil dvě videa, jedno vedle druhého. Na jednom se Jules Valentinová blížila k Ardenovic starému činžáku nad Udon-Voodunem. Na tom druhém vcházel dozorčí do velínu vzduchotechniky. Bero lidem ve svých útrokách zobrazil srovnávací metriku nad oběma postavami.

Jinak ale mlčel. Ani nic říkat nemusel.

„To je ona,“ řeklo Arden.

Sanda na sobě nedala znát vzrušení. Rainier Lavauxová uměla mistrovsky zahlazovat stopy. Sanda však pochybovala, že totéž lze říct o Jules Valentinové. Tu ona najít dokáže. A Jules ji dovede k Rainier. I když jí bylo jasné, že Nox a Arden z toho na větvi nebudou.

„Béčko, sežeň mi Anfordovou,“ poručila Sanda své lodi.

„Nejsem tvůj osobní asistent.“

Sanda tentokrát obrátila oči v sloup a požádala o prioritní hovor se svou nadřízenou. Na obrazovce se během několika sekund zhmotnila tvář generálky Anfordové, která překryla obě videa s Jules. Anfordová při pohledu na Sandinu neobvyklou posádku a cizí palubu *Světla* ani nehnula brvou. Bylo úžasné, jak rychle se lidstvo přizpůsobilo.

„Greevová, řekněte mi, že něco máte.“

„Ten dozorčí, co na Atruxu vypustil nanity, je Jules Valentinová.“

Generálka přimhouřila oči. „Ne Rainier? Víte to určitě?“

„Valentinová možná jednala na Rainierin rozkaz, to nevím, ale Bero si je jistý, že v té zbroji byla navlečená ona.“

„A vy podle všeho Berův úsudek nehodláte zpochybňovat?“

„Za svou inteligenci jsem si už párkrát vysloužil uznání,“ ohradil se Bero.

Sanda potlačila úsměv. „Chci ji dopadnout. Valentinová by nás mohla dovést k Rainier.“

„Souhlasím. Ale dostaňte ji živou, Greevová.“ Anfordová se podívala do strany a stiskla rty. „Potřebujeme co nejvíc informací.“

Devadesát sedm procent. To číslo měla Sanda vypálené v srdci.

Podobný cejch bolesti se zračil kolem očí i Anfordové.

„Seženu vám odpovědi,“ řekla Sanda.

„Na Atruxu vydržte. Nemám teď na rozdávání, ale nějaké posily vám pošlu.“

Sanda se pomalu, záměrně rozhlédla po palubě *Světla*. „Při vši úctě, žádné další zbraně nepotřebuji. Jen by mě brzdily.“

Anfordová zaťala zuby a chvíli její odpověď vstřebávala. „Dobrá tedy. Já a vrchní ředitelka Okonkwoová vám dáváme volnou ruku k tomu, abyste zrekvírovala, co budete potřebovat. Hodně štěstí, Greevová.“

„Hodně štěstí i vám.“ Sanda zasalutovala a Anfordová přerušila spojení.

„Víte určitě, že nám to bude stačit, velitelko?“ zeptala se Conwayová.

Sanda to nevěděla určitě. Jenže tuhle pochybnost nemohla nechat jen tak vyhnít. „Je to naše nejlepší šance. Bero, uměl bys najít tu loď, kterou odletěla Valentinová?“

„Naposledy byla identifikovaná při průletu bránou do systému Ordinal.“

„Tak tam začneme.“

Arden se otočilo i se svou židlí a podívalo se jí do očí. „Rainier k tomu Jules přinutila.“

Sanda mu pohled oplatila. Periferním viděním si všimla Noxova napjatého postoje i toho, jak všichni ostatní čekali na její odpověď se zatajeným dechem. Nikdo nebyl nadšený

z vyhlídky na lov na ženu, kterou ještě nedávno zachraňovali. Nikdo si nechtěl přiznat, že sympatizoval s netvorem.

Sanda to chápala, ale neměla na vybranou. „Najdeme ji,“ řekla. „A sami se jí zeptáme.“

„Sando,“ řekl Bero napjatým hlasem.

Sanda se zamračila. „Co se děje?“

„Registruji úzký paprsek z neznámého zdroje.“

„Má vůbec *Světlo* nějaký transpondér, na který by se dal namířit úzký paprsek?“

„Nemá.“

„Pust' to.“

Obrazovku vyplnila tvář tak povědomá, že kdyby Sandě v žilách pořád nekoloval emocionální koktejl vzteku a odhodlání, nejspíš by se musela posadit.

Pod očima se mu rýsovaly nové stíny a spodní čelist mu přikrývalo husté strniště. Tmavě hnědé vlasy měl v nízkém G stažené do drdolu, a když se mu Sanda podívala přes rameno, viděla elegantní geometrii špičkového raketoplánu. Ale ty šedé oči, ty byly pořád stejné, i když trochu smutné.

„Ahoj,“ řekl Tomas Cepko tenkým, obezřetným hlasem. „Jsem na Ordinalu. Musíme si promluvit.“

„Vypadáš hrozně,“ odtušila Sanda.

Tomasovi zacukalo v koutku oka, ale pak mu na rtech vykvetl drobný, vřelý úsměv. „Taky tě rád vidím.“

„Věř tomu nebo ne,“ řekla Sanda a gestem obsáhla svůj můstek, „ale mám trochu napilno.“

„Jde o tu kouli, kterou jsi objevila na palubě *Světla*,“ řekl Tomas s dočista nečitelným výrazem ve tváři. „Která obsahovala instrukce pro výrobu evoluční materie.“

„Kurva, jak to...?“ Nox udělal krok vpřed, jako by se chtěl protáhnout obrazovkou a špeha na druhé straně uškrtit. Sanda se mu nedivila.

„Posádko,“ řekla pevně. „Seznamte se s Nazkou Cepkem, prvotřídním špiónem a univerzálním kreténem.“

Tomas stiskl rty a sklopil zrak. „Já... všechno můžu vysvětlit.“

„Tohle mě teď opravdu netrápí.“

„Ahoj, Tomasi,“ pozdravil Bero.

Tomas vykulil oči. Naklonil se ke kameře a přitiskl ruce k ovládacímu panelu svého raketoplánu. „Kristepane, hrozí ti něco?“

Nox si odfrkl, což nakrknutou Sandu zahřálo u srdce. „Já téhle lodi velím, Nazko, a ráda bych věděla, jak jsi ke mně, do prdele, protlačil ten úzký paprsek.“

Tomas jí věnoval šibalský úsměv. Sanda by ho do něj nejraději praštila. „Vypadá to, že si máme navzájem co říct.“

„Nemám ve zvyku dělit se o informace se špiony.“

Tomas zkrřivil tvář a promnul si hrud'. „Jo, nezapomněl jsem. Hele, nevím, co se děje s flotilou nebo proč jsi na té lodi s Berem, ale znám tě, Greevová, a vím, že se chystáš na Rainier. Nedivím se ti, ale nejdřív bys měla něco vědět. Musím ti něco ukázat.“

„*Velitelko* Greevová,“ štěkla Sanda. Ten kretén Cepko byl posledním člověkem, kterého by nechala podrážvat svou autoritu. „A jestli ti jde o rande, miláčku, na to jsou programy.“

„Velitelko,“ řekl Bero s krapet větším respektem než obvykle, „nerad tě ruším při sekýrování Tomase, ale napadlo mě, že to souvisí s tou koulí.“

Tomas se opřel, zkrřížil ruce a povytáhl obě obočí. „Díky, Běčko.“

„Nemám tě rád, Tomasi.“

Sanda se zazubila. „No dobře. Stejně letíme přes Ordinal. Pošli svou polohu Berovi a promluvíme si. Ale jestli mě tam taháš zbytečně, přísahám při celé Primě, že tě vykopnu z přechodové komory.“

„To ti věřím,“ řekl Tomas s nepatrným zachvěním, pak se ovládl a blýskl po ní okouzlujícím úsměvem, což ji rozčílilo ještě víc. „Uvidíme se brzy.“

Sanda přerušila signál, žuchla sebou do kapitánského křesla a zavřela oči, aby se uklidnila. Z toho zatraceného chlapa měla pokaždé pocit, že s dalším nádechem se jí znovu ozve bolest hlavy související s výmazem vzpomínek, že ji každou chvílí znovu sevrou ta muka okamžiku, kdy se jí svět rozpadl na kusy.

„Fakt myslíš, že je to dobrý nápad, zaplétat se s dalším Nazkou, šéfová?“ prohodil Nox. „Minule to nedopadlo moc dobře.“

Sanda si promnula tvář. „Právě kvůli tomu poslednímu případu to chci znovu risknout. Okonkwoová z Nazky nevypáčila vůbec nic, jenže oni evidentně o tom, co se děje, něco vědí, jinak by neposílali Novaka na Janus. Tomas každopádně ví o té kouli. Jak říkala Anfordová, potřebujeme co nejvíc informací, a to je specialita Nazky.“

„Samozřejmě si uvědomuješ, že on zase něco potřebuje od tebe,“ podotkl Bero.

Sanda ho zkusila probodnout pohledem, ale to moc nešlo, vzhledem k tomu, že Bero existoval všude kolem ní. „Jo, Běčko, uvědomuju. S prolhanými kretény mám své zkušenosti.“

„Co myslíš, o co mu jde?“ prohodil Nox.

„To nevím,“ přiznala Sanda. „Ale až zjistíme, o čem mu jde, uděláme si z toho mnohem lepší představu o tom, co Nazca opravdu ví, než z nějaké pofiderní informace, na kterou mě Cepko láká.“

„Sando,“ řekl Bero s hraným rozhořčením, „z tebe se stal hotový cynik.“

Sanda mu věnovala křivý úsměv. „Učím se od těch nejlepších.“

Jenže ji kupředu nehnal cynismus. Rainier by řekla, že se bojí, a možná by měla částečně pravdu. Při pohledu na Atrux devastovaný neviditelnou bouří jí bezpochyby tuhla krev v žilách, ale to nebyla příčina té změny, která se v ní odehrála. A nestalo se to ani tehdy, když vyklopýtala z outsiderské osady

doktorky Minové a zjistila, že to nestihla – sekundární brána soustavy Ady se mezitím roztočila a její zpětný ráz málem pohřbil i Sandinu rodinu.

Ne, první záchvěvy té změny pocítila, když seděla u toho ovládacího pultu v outsiderské osadě, úplně sama, a čekala, až přijde Rainier Lavauxová a zabije ji. Jenže ona se jí nebála. Dokonce se nebála ani smrti.

Držela v ruce spoušť elektromagnetického pulzu, který nakonec Rainier usmrtil, a vychutnávala si pocit, jaký předtím nepoznala. Toho dne se v ní vzedmula tsunami pomsty, a přestože Rainier tehdy s takovou jistotou prohlásila, že základní hybnou silou lidstva je strach, Sanda v tu chvíli věděla, že jí dodává sílu vztek. Ne zoufalý, neartikulovaný hněv vznětlivých povah, ale něco hlubšího.

Něco elementárního.

Rainier Lavauxová zosobňovala hrozbu všemu, co Sanda milovala. Už jednou tu absolutní ztrátu zakusila a o přídavek nestála. To tu mrchu raději spálí na popel.

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Stůl pro dva

Místo raketoplánu ukrytého v bezedné prázdnotě poslal Tomas Berovi souřadnice restaurace v Alexandrii-Ordinalu, hlavním městě soustavy. Po krátkém hledání se ukázalo, že restaurace se nachází uvnitř hotelu Stellaris a rezervace je na jméno Jacob Galvan.

Sanda Tomase naposledy viděla v hotelu stejné společnosti na jiné planetě, v pokoji rezervovaném na stejné jméno. Pak Tomas zmizel a nechal ji, aby se sama vypořádala s následky čipu ukrytého ve své hlavě.

Bud' byl bezostyšný – to bylo pravděpodobné –, nebo to od něj byl nefalšovaný projev důvěry, signál, že mu nejde o vstup na palubu *Světla*, že si chce opravdu jen promluvit. Anebo si vážně myslel, že Bero ji znovu zajal, a tak ji chtěl vylákat z lodi, aby se dozvěděl pravdu z jejích úst.

Sandu v koutku duše napadla ještě jedna možnost – třeba ji chce znovu vidět někde, kde by nad nimi nevisel stín války. Ale ta naděje neměla dlouhého trvání. Takže teď zaparkovala *Světlo* na oběžné dráze, zamaskované, a jednoduchým raketoplánem se dopravila k vesmírnému výtahu.

Ta zájždka se jí vůbec nezamlouvala, nicméně přestože disponovala nejmocnější zbraní ve vesmíru, potřebovala informace. Aby získala taktickou výhodu nad Rainier. Aby získala zpět kouli s instrukcemi pro výrobu evoluční materie a uzdravila komatózní obyvatele Atruxu.

Stellaris byl nejluxusnějším hotelovým řetězcem ve vesmíru a budova v hlavním městě Primy jeho nejzářivějším klenotem. Tady se procházeli lidé v oblečení ze sametu a flitrů, na nesku- tečně vysokých podpatcích, s obzvlášť vysokými rozparky a ve smokinzích šitých na míru podle poslední módy.

Sanda však kráčela k recepci po rozlehlé mramorové koloná- dě ve své primské kombinéze, magnetických botách a v major- ském kabátu. Když jí na něj znovu našili loga Primy, nechala si pod prýmký na hrudi vyhotovit název *Světla* doplněný elegantní siluetou lodi. Anfordová jen přikývla, když její úpravy viděla.

Nemělo smysl skrývat, co je Sanda zač. Nemělo smysl ta- jít existenci *Světla* poté, co Sanda s tím stříbřitým leviatanem zakotvila na oběžné dráze Ady, všem na očích. Mimosemská technologie byla odjakživa součástí Primy a teď bylo načase vyjít s ní na veřejnost.

Vrchní číšník hotelové restaurace si tím podle všeho nebyl úplně jistý.

Sanda se konečně zastavila krok od jeho pultíku. Pečlivě upravený muž navenek ani nehnul brvou, ale pohledem postup- ně sklouzl z jejich ošoupaných bot k prosté kombinéze a pak k prýmkům na hrudi. Bleskově zvážil všechna pro a proti a pak ji zdvořile přivítal jako každého váženého hosta.

„Velitelko Greevová, jste očekávána. Pan Galvan už dorazil. Mohu vám vzít kabát?“

„Ne.“ Sanda pod ním totiž skrývala dva špičkové blastery připnuté k bokům, dnes večer zřejmě nejdražší doplňky v celé restauraci. „Zaveďte mě k němu.“

Vykročila za ním a nechala ho vyprávět o dlouhé a slavné historii hotelu, zatímco se proplétali mezi stoly osazenými oslnivou smetánkou Ordinalu.

V takto vybrané restauraci se obvykle neobsazovaly všech- ny stoly, aby se hostům dopřál pocit soukromí, iluzorní do- jem, že se nacházejí na okouzlujícím utajeném místě, přestože ve skutečnosti byla jejich místa rezervována na roky dopředu.

Sandě nešlo na rozum, jak se sem Tomas tak narychlo vnu-til, ale třeba celý hotel vlastnila Nazca. Odposlouchávat hosty v takové restauraci by určitě mělo cenu zlata.

Ani štědré rozestupy mezi stoly však nestačily, aby Sanda zůstala inkognito. Ti, kdo chodili do Stellaris na večeři, chtěli být jednak viděni a jednak chtěli vidět, pročejž jakkoli se číšník snažil o nenápadnost, zatímco Sandu vedl mezi stoly, konver-pace utichaly a pohledy stolujících se za nimi zvědavě otáčely. Sanda za zády slyšela šuškáni.

Premýšlela, jestli ji užírá víc, že Tomas věděl, že tu dnes večer neunikne pozornosti a stane se předmětem drbů, nebo že s tím nemůže nic dělat.

Recepční zpomalil u nízkého stupínku v zadní části restau-race. U masivního okna s výhledem na nesmírné panorama Alexandrie-Ordinalu stál osamělý stůl.

Ještě před pár měsíci by jí ten výhled vyrazil dech. Teď se jí z něho zvedal žaludek. Kolik lidí se hemžilo v ulicích pod zdejší atmosférickou kupolí? Ordinal byl pravděpodobně nej-bezpečnějším městem v celé Primě, jenže před biologickým útokem se cítila bezpečná všechna primská města, dokud Jules Valentinová nesrazila Atrux na kolena.

„Tady, velitelko.“ Vrchní číšník jí přisunul židli a ona se posa-dila. „Mohu vám doporučit náš nový ročník, čerstvý z Elysie...“

„Nebudu jíst, děkuji.“

Pokud se na číšníkově dosud uhlazené fasádě konečně obje-vila prasklina, Sanda to nepostřehla, protože měla oči jen pro muže sedícího naproti ní.

Tomas se opíral předloktími o ubrus barvy šampaňské-ho a nakláněl se k ní s lehkým úsměvem a očima, které byly na člověka, který působil tak nonšalantně a na tváři neměl snad jedinou vrásku, podivně ztrápené. Na sobě měl šalvějově zelenou hedvábnou košili s vyhrnutými rukávy a tmavé kal-hoty u kotníků dostatečně rozšířené, aby pojaly i robustnější magnetické boty na jeho nohou.

Sanda se v módě vůbec nevyznala, ale soudě podle té, kterou tu zatím viděla, sem Tomas dokonale zapadal. No ovšem. Špion. Nechal ji, aby na sebe strhla všechnu pozornost, zatímco sám zůstával nepovšimnut. Sanda od začátku věděla, že je to hra, ale řekla si, že to snad nějak přežije. Mýlila se.

„Tomasi,“ pozdravila svého společníka. Vrchní číšník pochopil a vzdálil se bez jediného zašustění svého příliš těsného obleku. Sanda vrhla významný pohled na Tomasovy magnetické boty. „To je od tebe troufalé.“

„Musíš být připravená na všechno,“ pokrčil Tomas rameny a jeho formální zdvořilý úsměv ztvrdl v něco opravdovějšího. „Pod tím kabátem máš blaster třídy Pulsar?“

„Ne jeden. Ale ty, jak vidím, jsi přišel neozbrojený.“

Tomas rozpráhl paže. „Nenapadlo mě, že bych na schůzku s tebou měl chodit ozbrojený, Sando.“

„Tvůj špionážní instinkt tě zklamal. Poslední dobou s Nazkou moc nevycházím.“

Jeho úsměv se konečně rozpadl v prach. „Slyšel jsem.“

„Jestli to byl tvůj přítel...“

„Ne, neomlouvej se. V Nazce žádní přátelé nejsou.“ Tomas se dlouze napil jantarového koktejlu ze sklenice ozdobené oranžovým cukrem a zakroutil hlavou.

„Že sis nedal spíš to elysejské víno,“ prohodila Sanda. „Nejsi náhodou odtamtud?“

Tomas se znovu napil, tentokrát ještě déle. „Překvapuje mě, že si to pamatuješ.“

„Jedna z mála vzpomínek, ze které mě dneska nebolí hlava.“

Tomas k ní chtěl natáhnout ruku, všiml si jejího pohledu a zarazil se. Ruku položil na stůl mezi ně, pokrčenou a zvadlou.

„Proto tady nejsem. Mám spoustu práce, špione, ale ty jsi vyřkl jedno kouzelné slůvko, kvůli kterému jsem vytáhla paty ze své lodi, kde bych mimochodem teď byla mnohem raději. Přišla jsem zjistit dvě věci, Tomasi: Co o tom všem víš a jak jsi propašoval úzký paprsek ke Světlu?“

„Nemyslíš Bera?“

„Nemyslím. Jsou to samostatné entity, dokud se Bero nerozhodne jinak. A odpověz na otázku.“ Tomas po ní blýskl úsměvem, ze kterého jí zahrálo na hrudi, ale ona ten ohýnek rychle uhasila.

„Sanda Greevová, rovnou k věci jako vždy.“ Zavrtěl hlavou a hodil do sebe poslední doušek svého drinku. „Vím, kde *to* je, a vím, jak to získat, ale sám to nedokážu.“

„Nemám důvod se domnívat, že zrovna neplníš pracovní povinnosti, a že pokud tu kouli znovu dostaneme do ruky, že ji obratem nepředáš svým nadřízeným. Řekni mi, kde je, a já si pro ni dojedu bez tebe.“

V očích se mu mihl stín. „Myslím, že beze mě ji nedostaneš.“

„Moje posádka je mimořádně schopná.“

„Ale na tohle nemá.“

„Tomasi,“ sykla Sanda a naklonila se k němu. Tomasovi zacukalo v čelisti. „Ať už jde Nazce o cokoli, vykašli se na to. Vím, že tvá práce je pro tebe vším, ale ta koule by mohla být klíčem k uzdravení Atruxu. Nedovolím, nemůžu dovolit, aby mi ji Nazca vyfoukla.“

Tomas zakroužil svou prázdnou sklenkou. „Nepředám ji Nazce.“

„Nevěřím ti ani nos mezi ušima.“

„Já vím. Já ji Nazce nepředám, protože už v ní nejsem. Nechali mě shořet, jak my špioni s oblibou říkáme. Odřízli mě. Odvrhli. Jsem sám.“

Klidně se jí díval do očí, a i když ona mu každou buňkou svého těla chtěla věřit, v sázce toho bylo příliš. Zdráhavě rýpla do zásadní mezery v jeho příběhu. „Jsi tu registrovaný jako Jacob Galvan, což je persona Nazky. Kdyby tě opravdu odřízli, byli by tu do pár minut a nechali tě shořet doslova.“

„No právě.“ Tomas k sobě otočil předloktí a zkontroloval si čas na náramkovém padu. „Vážně je škoda, že nepřišla včas. Mohli jsme si ještě naposled objednat na účet Nazky.“

Vtom explodovalo sklo a je zasypal třpytivý déšť.

Sandino tělo reagovalo dřív než její hlava. Odstrčila židli a překloupila stůl. Pohnula se, aby Tomase stáhla za košili k zemi, ale ten už klečel na jednom kolenu za stolem pro dva jako za dřevěným štítem.

Práskl výstřel z blasteru. Stůl, který Sanda jednou rukou svírala, se zachvěl. Zápach hořící látky a syntetického dřeva přebil příjemné vůně vína a jídla. Alespoň že tahle restaurace byla tak přepychová a stoly tady nebyly z překližky.

Sanda zaklela, tasila vlastní blaster, rychle vystrčila hlavu, aby se ujistila, že nezasáhne žádné civilisty, a pak opětovala palbu směrem do kuchyně, odkud přišly výstřely.

Lidé křičeli, sklo se tříštilo, a když se Sanda setkala s Tomasovým pohledem za jejich dočasným úkrytem, který je kryl jen natolik, aby jejich nevidění nepřátelé nezasáhli nic důležitého, cítila, jak se v ní vzedmul hluboce zakořeněný ochranný instinkt smísený se vztekem.

„Tys věděl, že si pro tebe přijdou, a nevzal sis zbraň?“

Tomas pokrčil jedním ramenem. „Zbraně by mi sebrali hned u dveří a ty s sebou vždycky nosíš dvě. Nepřišla jsi snad sama, ne?“

Na Sandině náramkovém padu se rozsvítila žádost o prioritní hovor od Noxe. Přijala ho. „Ti zmrdi jsou zalezlí v kuchyni,“ hlásil Nox. „Conwayová hlídá vstupní dveře a pouští ven civilisty, ale tobě čistý průchod slíbit nemůžu. Špion ještě žije?“

„Navzdory všem očekáváním,“ utrousila Sanda. Další výstřel z blasteru se propálil stolem a málem jí ožehl ucho. Možná to dřevo přece jen nebylo tak tlusté.

„Až já ho dostanu do ruky...“

„Klid, Noxi. Vyčistíte tu kuchyni, chytíte jednoho živého a hlavně pozor na civilisty.“

„Jo, jo,“ zabručel Nox a přerušil hovor.

Tomas na ni povytáhl obočí. Sanda se na něho zazubila – nemohla si pomoci – a vtlačila mu do dlaně svůj druhý blaster. „Jestli tady umře jediný civil, vyřídím si to s tebou.“

„Rozumím, velitelko Greevová.“

Bylo jí vážně dost nepříjemné, že jí po tom všem zamravenčilo v zádech, když uslyšela svou funkci z jeho úst.

Znovu vykroukla zpoza stolu a spolu s Tomasem vypálila na útočníky z Nazky.

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Nejrychlejší úniková trasa vede přes důvěru

Sanda střílela, dokud opětovaná palba neustala, pak přeskočila stůl a vrhla se k silnému mramorovému sloupu. Tomas jí byl těsně v patách. Za neprůstřelným úkrytem si zpod svého padu vylovila sluchátko a strčila si je do ucha.

„Jsem na příjmu. Hlaste se.“

„Mám kamery v kuchyni,“ oznámilo Arden. „Vypadá to, že deset ozbrojenců vniklo dovnitř služebním výtahem, zrovna když ses bavila s číšníkem, a vyhnalo kuchaře a personál ven. Pokud vím, všichni jsou v pořádku. Tys trefila dva útočníky do hrudi a jednoho do břicha, ale nepoznám, jestli jsou mimo hru. Nox dostal jednoho do hlavy.“

„To si kurva piš,“ řekl Nox.

„Přední dveře jsou zajištěné,“ hlásila Conwayová. „Vrchní číšník lifruje ven civilisty, jako by to dělal každý den.“

„Tomasi,“ řekla Sanda. Za mramorovým sloupem se k sobě tiskli tak těsně, že Sanda cítila, jak se mu zvedá a klesá hrud'. Tomas přikývl, že poslouchá, ale hlavu měl dál odvrácenou a hlídal si svou stranu. „Arden jich napočítalo deset, jeden potvrzený zabítý, tři možná mimo, ale nepočítej s tím. Jsou soustředění v kuchyni. Jsou to tvoji lidé, jaká je jejich taktika?“

Tomas zavrtěl hlavou. „Když si Nazca přijde pro někoho ze svých, nepoužívají taktiku, na kterou by dotýčný mohl vyzrát.“

„No výborně. Noxi?“

„Šéfová?“

„Kuchyně má dva přístupy. Pokrop je u severního východu, já jdu dovnitř jižním. Arden, můžeš zamknout služební výtah a všechny zadní vchody?“

„Dávno hotovo.“

„Můžu něco navrhnout?“ podotkl Bero.

„Jen navrhuj, velké Béčko,“ řekla Sanda.

Tomas se ušklíbl.

„Mohli byste zkrátka utéct, k přestřelce není důvod.“

Sanda popadla Tomase za temeno a zaryla mu prsty do vlasů. Všechny svaly v jeho těle rázem ztuhly a kůže na hlavě se mu pod jejím dotykem rozpálila. Sanda mu silou otočila hlavu k sobě a tvrdě se mu zadívala do očí.

Možná byl jedním z nejlepších agentů ve vesmíru, ale bez přípravy před ní nedokázal zamaskovat své fyzické reakce. Ve tváři se mu zračila panika a naděje, když si ho přitáhla blíž.

„Přijdou si pro tebe ti lidé, když teď hned utečeme?“

„Ano,“ řekl tak blízko, že jí jeho dech ovanul rty. Sanda mu zatlačila hlavu zpátky a znovu se k němu obrátila zády. Tomas se chvěl. Nevšímal si toho.

„Dobře. Nerada bych, aby nás pronásledovala smečka Nazků všude, kam se hne. Navrhuj, abychom si tady zjednali takový respekt, že nám celá ta kreténská organizace dá definitivně pokoj. Co vy na to?“

Na společném kanále se dočkala hromadného souhlasu. Zavřela oči a nadechla se, aby se soustředila. Trochu ji hryzalo svědomí, že z Tomase tak nevybíravě vymáčkla odpověď, ale pravda se v poslední době hledala těžko a ona potřebovala vědět, proč střílí, než začne znovu mačkat spoušť.

„Na místě,“ zašeptal Nox.

Sanda zkontrolovala stav nabití blasteru, vykroukla zpoza sloupu a vystoupila z krytu. Emoce, které v Tomasovi vyvolala, měl špión znovu pod kontrolou. I on se vyklonil z krytu a oba

společně kropili vstup do kuchyně, dokud se rozstřílené kusy kvybných dveří neválely na zemi.

Okamžitě se vrhli ke vchodu a přitiskli se zády ke stěně, každý na jedné straně, přičemž se úzkostlivě vyhýbali očnímu kontaktu.

„Další dva jsou ze hry,“ uslyšela Sanda Ardenovic hlas ve sluchátku. Ukázala Tomasovi dva prsty. Ten přikývl.

Noxova puška se na severní straně kuchyně rozburácela k životu. „Další tři.“

Sanda ukázala tři prsty. Tomas povytáhl obočí, ale znovu přikývl. Někdy si Sanda říkala, jestli tou nejstrašidelnější zbraní v jejím arzenálu není *Světlo*, ale Nox.

„Dva jdou k tobě,“ varovalo ji Arden. „Průměrné výšky. Žádné viditelné brnění. Jeden u každé stěny.“

Sanda poděkovala vesmíru za Arden Wyke, vyklonila se do vchodu bez dveří a dvakrát vypálila dřív, než Nazkové, kteří se k ní blížili, stačili zareagovat. Vběhla do kuchyně, skluzem se skryla za pojízdný vozík z nerezové oceli, napočítala do tří a pak vyskočila a začala divoce pálit do všech stran, zatímco Tomas za ní sundal v krátkém sledu tři útočníky téměř stejně spolehlivě jako Nox.

„Čisto,“ hlásilo Arden.

Sanda neodložila zbraň. Přes bublání hrnce na sporáku zaslechla tichý zvuk někde na podlaze – škrábání nehtů o dlaždice a kov, prsty natahující se po zbrani.

Periferním viděním spatřila, jak do kuchyně vrazil i Nox a namířil svou pušku do prostor pár kroků před ní. Nemusel se obtěžovat, ale ona to kvitovala s povděkem. Sanda obešla přípravnou stanici a našla jednu Nazku v kaluži krve. Žena si jednu ruku tiskla k břichu a druhou šmátrala po nedalekém blasteru. Sanda zbraň odkopla a přidřepla k ní.

Nox a Tomas se k ní rozběhli, ale ona prudce vzhlédla a pohledem je zastavila. Koutkem oka zaregistrovala, jak se Tomasův prst zastavil kousek od spouště.

Popadla ženu za košili a přitáhla si ji k sobě. Nazca měla zuby potřísněné krví a v očích popraskané kapiláry, ale Sanda dobře věděla, že na průstřel břicha se umírá dlouho.

„Vyříd' svým šéfům, že Tomas Cepko je pod naší ochranou,“ zavrčela. „Jestli si na nás někdo z vás znovu něco zkusí, s poslíčkem se už podruhé párat nebudu. Přijdu za vámi osobně a rozstřílím celou vaši organizaci na atomy.“

Nazca se ušklíbla, z koutku rtů jí po čelisti stekla krev. „Zrádce před námi neochráníš věčně.“

Sanda ji pustila zpátky na zem. Postavila se, loktem šťouchla do lékárníčky na stěně, vytáhla plastiskinovou náplast a hodila ji krvácející ženě.

„Jen si něco zkuste. Příště už nebudu tak hodná.“

Conwayová vešla do kuchyně s puškou opřenou o rameno. „Civilisté jsou venku, ale řítí se na nás SecureSite. Hádám, že tu nechcete počkat a odpovědět jim na pár otázek?“

Sanda si odfrkla. „Arden, extrakční plán bé. Vidíš to okno?“

„Vidím. Posílám speciální raketoplán.“

„Jdeme,“ řekla Sanda.

Conwayová a Nox vrhli na Tomase zpytavý pohled, pokrčili rameny a vyšli z kuchyně. Sanda s Tomase zůstali sami. Tomas otevřel ústa, aby něco řekl, ale ona k němu rychle přistoupila a zamračila se do jeho stupidně dokonalé tváře.

„Tys nás do toho namočil schválně. Vytáhla jsem tě z té bryndy, protože jsem neměla na vybranou, ale jestli ještě jednou ohrožíš mou posádku, přísahám při celém zkurveném vesmíru, že tě nechám vykrvácet na podlaze se zbytkem tvých kumpánů z Nazky.“

Tomas se nadechl skrze zuby a zaklonil hlavu, ale jinak se ani nepohnul a dál na ni upíral oči. „Věděl jsem, že na tohle nebudou mít čas poskládat elitní tým. Tohle byli nováčci. Plevel. Do opravdu nebezpečné situace bych tě nikdy nezatáhnul.“

„Nevěřím ti ani nos mezi ušima.“

Sanda k němu natáhla ruku dlaní nahoru. Tomas jí pomalu vrátil vypůjčený blaster, konečky prstů se jí otřel o dlaň a pak zvedl obě ruce, jako by se vzdával. „Snad jsem pod tvou ochranou.“

Zatraceně, ten jeho šibalský úsměv. Sanda zastrčila zbraň do pouzdra, ale druhou si nechala v ruce. „Nehraj si se mnou, špione.“

Otočila se k němu zády a zamířila z rozstřílené restaurace ven. Cestou si povzdechla. Flotila bude muset zaplatit kompletní opravu, navíc v době, kdy se i bez toho potýká s napjatým rozpočtem.

Ačkoli skutečným problémem nebudou peníze, ale spíš materiál. Po podlaze se válely například kusy rozstříleného mramoru a ten se těžil jen na několika málo planetách. A jelikož všechny brány byly dočasně uzavřeny pro všechno kromě flotily a Strážců, transport takto vzácných materiálů bude pořádný oříšek.

K rozbitému oknu se snesl jeden ze stříbrných raketoplánů *Světla* a jí se rázem ulevilo. Podá hlášení, Anfordová bude našťvaná, ale svět se bude točit dál. Sanda teď měla na starosti důležitější věci než import–export (v duchu se jen omluvila svým tátům).

Raketoplán byl velký asi jako lokomotiva a pohodlně se do něj vešlo dvanáct lidí. Bero je ujistil, že podpora života začne tropit neplechu až při padesáti pasažérech. Proplul noční oblohou Ordinalu a přistavil se k improvizované únikové trase. Z jedné jeho strany se vysunula lávka a spojila se s podlahou u překoceného stolu.

V umělé gravitaci planety a v husté atmosféře kopule by se žádná lidská loď nedokázala pohybovat tak ladně a obratně, natož aby levitovala na místě bez jakéhokoli zjevného mechanismu. Sanda si na to začínala zvykat.

Tomas ale ne. Zastavil se a jeho šibalský úsměv se rázem rozplynul. Když se Sanda podívala na raketoplán jeho očima,

zmocnilo se jí stejné vzrušení, jako když poprvé vstoupila na *Světlo* a gravitace ji nevysvětlitelně přišpendlila k zemi.

„Co je to?“ vydechl Tomas.

„Dílčí část *Světla*, tak mi to alespoň vysvětlil Bero. Primární loď ze sebe může v případě potřeby vydělit raketoplány.“

Nox a Conwayová už nastoupili, takže jen Sanda zahlédla, jak Tomasovi v očích zaplála jiskra strachu, ale vzápětí uhasla.

„Copak?“ naklonila hlavu na stranu. „Snad se ještě pořád nebojíš Bera?“

„V tomhle vesmíru toho není moc, čeho bych se bál.“

Tomas se uměl ovládat opravdu dokonale. Lehkým krokem pokračoval po lávce do raketoplánu, přičemž se rozhlížel kolem sebe, jako by to byla jen další kuriozita ve velkém a podivuhodném vesmíru.

Sanda se však v poslední době důvěrně obeznámila se strachem a navzdory jeho přetvářce poznala, že mu cosi na *Světle* nahnalo husí kůži.

Na jejím náramkovém padu se rozblíkala zpráva od Bera.

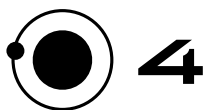
B: Asi mě vyloženě nemiluje.

S: Nemůžeš se mu divit, že ne?

Spolkla červíka provinilosti. Ani ona možná neměla Bera úplně vyřešeného, ale nebála se ho, ne tak, jak se ho podle všeho bál Tomas. Nastoupila do raketoplánu a lávka za ní se stáhla zpátky hladce jako voda.

Sanda nepoznala, jestli to zařídil Bero, nebo raketoplán sám vycítil, že na palubě jsou už všichni, kteří na ní mají být. Nicméně *Světlo* jako by dokázalo vytyšit její přání ještě před tím, než do něho Arden stáhlo Bera, takže v tom nejspíš měla prsty nějaká základní funkce, vepsaná do samotné DNA toho podivného stroje. Arden a Knuth si ještě pořád lámali hlavu nad tím, na jakém principu vlastně loď funguje.

Možná se Tomas nebál Bera, ale samotné lodi. Ani tomu by se Sanda nedivila.

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Výstřely ve tmě

Biran stál v tajném skladišti, v jedné ruce cítil neznámou tíhu blasteru a na ramenou povědomou tíhu povinnosti. Sám si to vyprosil. Svou žádost sepsal, jak nejpřesvědčivěji dokázal, a pak ji předložil Nejvyššímu protektorátu a ředitele Okonkwoové. Ani ve snu ho přitom nenapadlo, že by ji odsouhlasili.

Ale oni to udělali, protože žádné správnější, bezpečnější řešení neměli. Dozorčí služba byla infiltrována, což bylo nemyslitelné, a náprava proto musela být ještě nemyslitelnější.

„Odevzdejte zbraně,“ nařídil Biran hlasem, který zněl díky podivné akustice skladiště pevněji, než by měl.

Hrál si na něco, čím nebyl. Předstíral, že je ředitel Greeve. I před lety se jen horko těžko vydával za Mluvčího, ale tenkrát se aspoň mohl kdykoli obrátit pro radu na Olvera. Teď spočívala veškerá zodpovědnost na něm a on nesměl zaváhat. Ani na sekundu, protože v Protektorátu Ady se nacházeli hadi, které on musel odhalit a zlikvidovat.

Dozorčí, stojící před ním v jedné řadě, si jako jeden sundali pušky ze zad, složili je na zem, vedle nich položili své krátké zbraně a odkopli je. Po podlaze se přehnala vlna palebné síly a zastavila se několik centimetrů od dvousetčlenného oddílu vojáků flotily stojícího naproti dozorčím.

„Flotila, připravit,“ nařídil Biran.

Nejraději by tu měl i Anfordovou, jenže ta řídila válku a tohle byl stejně problém Strážců, ne flotily. Ostrostrělci flotily, které mu Anfordová poskytla, zvedli pušky k rameni a každý z nich zamířil na jiného dozorčího.

Biranovi při cvakání pojistek všude kolem vyrostl v krku knedlík, ale nepolkl. Stál na balkoně s výhledem na skladiště, se strážci Vladsenem a Singhovou po boku, smrtelně vážnými, s blastery v obou rukou, pro všechny případy.

Kdyby to došlo tak daleko, že by i Strážci by museli spustit palbu, bylo by už nejspíš všechno ztraceno, ale Prima byla civilizace postavená na pojistkách a redundancích. A taky na lžích, ale na ty se teď Biran snažil nemyslet.

„Rušičky,“ nařídil.

V malé kanceláři za ním technici Strážců vybraní pro tento úkol zapnuli rušičky, které vyřadily z provozu veškerou komunikaci i všechna elektronická záznamová zařízení. Biran nemohl dovolit, aby si dozorčí bez přileb někdo natáčel nebo fotil. O tomto dni nebudou žádné důkazy, kromě těl.

„Sundejte si přilby,“ nařídil Biran.

Přilby dozorčích se všechny najednou zatahly do brnění a odhalily tváře, z nichž některé z nich se opakovaly.

Pušky flotilních vojáků zapraskaly. Rainieriny kopie se sesunuly k zemi s rozstřelenou hlavou. Vojáci pak jejich ostatky odvlečou a hodí do kádí s kyselinou. Nechutné, ale nezbytné. Když byly Rainier mrtvé, ostatní dozorčí si už bez rozkazu znovu nasadili přilby. Věděli, jak to chodí.

Biran rozevřel pěst a otřel si pot z čela. Tentokrát nepřišel o život žádný voják flotily. Dobře. Zatím vedl pět takových vyšetřovacích akcí a tahle by měla být jeho poslední před výpravou za sekundární bránu.

Po všech sjednocených světech Primy prováděly příslušné Proktoráty stejný rituál s podobnými výsledky. Dozorčí věděli, že to přijde, ale Rainieriny kopie se přesto nikdy nepokusily o útek. Vždy se postavily do řady, stáhly si přilby a zašklebily se do hlavní pušek.

Na jedno použití. Ta těla byla pro Rainier na jedno použití, říkal si Biran. A nejspíš jí to stálo za to kvůli psychologickému efektu. Biranovi nebylo příjemné dívat se, jak třetina dozorčí služby padá pod palbou vojáků flotily, i když věděl, že nemá na výběr. Rainier zapustila kořeny rychle a hluboko a on je teď musel z primského skalního podloží nemilosrdně vytrhat.

„Podle prvních odhadů šedesát sedm,“ oznámila Singhová. Hlavu nakláněla na stranu a naslouchala hlášením ve svém komunikátoru.

„Proč nikdy neutíkají?“ zamyslel se Vladsen nahlas.

Biran zastrčil blaster do pouzdra. „Abychom si mysleli, že ji to nebolí.“

„A nebolí?“ zeptala se Singhová.

„Nemám tušení,“ přiznal Biran. „Ale tu čistku musíme dokončit tak jako tak. Jestli tím Rainier škodíme, nebo ne, je irelevantní.“

„Souhlasím,“ přikývl Vladsen. „Je to ohavný, brutální proces, ale musí se to udělat.“

„Strážce Vladsene, v poslední době souhlasíte s naším ctěným ředitelem dosti často,“ prohodila Singhová jízlivě.

Biran s kamenným výrazem dál sledoval, jak dozorčí spolu s vojáky nakládají těla svých padlých druhů na nosítka.

„Nevidím důvod přít se o něco, co je nepopiratelná pravda,“ opáčil Vladsen hladce. „Ledaže byste si myslela, že k té čistce není pádný důvod?“

„Ne, jistěže ne,“ mávla rukou Singhová. Její široký bílý šál se zavlnil, všité krystaly se zatřpytily. Nádherný oděv, pomyslel si Biran, který v tomto ponurém, krví nasáklém skladišti působí jako pěst na oko. „Jen si říkám, proč jste tak vstřícný k návrhům našeho nového ředitele.“

Vladsen si povzdechl, jako by byl unavený z dlouhé hádky. „Jsme ve válce, Strážkyně. Válce, která zdecimovala naše řady. Pokud uznám za vhodné se s naším ředitelem pohádat, udělám to, ale on zatím jedná prozíravě a spravedlivě. Nebo snad nesouhlasíte?“

Biran se přidržel zábradlí balkonu a předklonil se, aby skryl trpký úsměv. Vladsen to zahrál šikovně, ale on se přesto zachoval hloupě, když podlehl své touze.

Strážci se navzájem romanticky nestýkali. Bylo to jedno z mnoha pravidel, která hlídala tajemství čipů v jejich hlavách. Kdyby se do sebe zamilovali dva nebo více Strážců, mohl by být jeden vydírán prostřednictvím druhého. A oni byli ve válce, připomněl si Biran, přesně v situaci, kdy by se něco takového mohlo stát.

Jistě, ani Strážci se vztahům občas neubránili. Láska kvetla většinou mezi kadety na akademii. I Biran si jednu takovou dopřál, než si nechal implantovat čip. Ale po promoci musely všechny vztahy skončit. Nejvyšší protektorát by v případě odhalení s trestem neváhal.

Biran by mohl přijít o svůj čip. Mohl by přijít o život.

A přesto si nedokázal poručit. Vzpomněl si na Sandu, jak bránila Bera i po všem, co jí provedl, a zakroutil hlavou. Možná byli sourozenci Greevovi nějak porouchaní.

Celé dětství byli svědky hluboké zamilovanosti svých otců a možná uvěřili, že každá láska by měla vypadat takhle. Nebezpečně. Biran si odfrkl. Ne, to by si lhal do kapsy. Ve skutečnosti byl on obsedantní a Sanda zase tvrdohlavá. A s jejich rodiči to nemělo nic společného, tedy vyjma genetických náhod.

„Přijde vám něco zábavného, pane řediteli?“ zeptala se Singhová.

Biran zavrtěl hlavou. „Jen hořce paradoxního.“

„Co se našemu řediteli honí hlavou?“ nedala se odbýt Singhová. Přisunula se k němu blíž.

Biran trhl bradou ke krveprolití pod sebou. „Chcete říct, jak teď můžu myslet na něco jiného než na tohle? Nevím, jak to děláte, Singhová. Jak dokážete politikařit, zatímco naši ochránci se rozpadají na kusy. Obdivuji vaši schopnost zvládat více úkolů najednou.“

„To se naučíte,“ odušila Strážkyně beze stopy sarkasmu. Biran dál pozoroval krvavou lázeň pod svýma nohama. Možná má Singhová pravdu.

„Řediteli, Strážci.“ Na balkon k nim přistoupil jiný Strážce a uklonil se. „*Taso* je připraven k odletu.“

Biran by tady nejraději zůstal, dokud přeživší neodnesou poslední Rainieřino tělo, ale nemělo to smysl a on byl potřeba jinde. Přikývl a nechal se vyprovodit loajálními dozorčími do společenské místnosti *Tasa*.

Uvelebil se v akceleračním sedadle naproti Singhové a rozhlédl se kolem. Znovu ho vyvedla z míry přepychová, leč vznešená výzdoba, kterou po sobě zanechal Strážce Lavaux. Biran si pomyslel, co by ten asi řekl na to, že Biran už poněkolikáté nařídil popravu jeho ženy, a zachvěl se.

„Okonkwoová mě ujistila, že *Terminus* tu bude do týdne,“ prohlásil, aby přišel na jiné myšlenky.

Singhová tiše hvízdla. „Ta loď pojme tisíc vojáků, dvě stě dozorčích a šest set pasažérů. Nečekala jsem, že generální ředitelka zareaguje tak rezolutně.“

„A proč ne? Nemáme tušení, co nás čeká na druhé straně brány. Bude to poprvé, co někdo projde novou bránou, aniž by prostor za ní nejprve vyčistil průzkumný roj. A poprvé bez bránové komunikace.“

Vladsen se zamračil. „Nové kamerové drony, které jsme tam poslali, neobjevily nic nepřátelského.“

„Nemůžeme věřit záběrům vysílaným přes bránu, dokud nezjistíme povahu a rozsah Rainieřiny manipulace.“

„Paranoidní,“ odušila Singhová úsečně. „Musíme si dávat pozor, abychom nebudili dojem přílišné opatrnosti.“

Biran ztuhl, připomínka tragické smrti Hittonové ho na okamžik vyvedla z míry. Někteří členové Protektorátu svou kolegyni také považovali za paranoidní, než Hittonová vyhodila do povětří celou výzkumnou stanici, aby eliminovala potenciálního špiona.

Biran si upravil límec kombinézy, aby zamaskoval rozpaky. „Strážkyně Hittonová nebyla paranoidní bezdůvodně. Na to bychom neměli zapomínat.“

Singhová stiskla rty, opřela se a předstírala, že věnuje pozornost čemusi na svém náramkovém padu. Biran k sobě natočil předloktí a také si na padu zkontroloval zprávy. Od Bera nic. Ve tváři se mu mihl stín zklamání, ale on ho rychle zaplašil. Bero ho varoval, že dešifrování informačního balíčku, který Hittonová před svou smrtí odeslala do éteru, chvíli potrvá. Biran se musel obrnit trpělivostí.

O situaci na Ikarionu však dostával spoustu hlášení. Prolistoval si seznam novinek, který mu poslala Anfordová; každý řádek byl precizní a stručný. Jessa Anfordová neplývala slovy a její úsečné poznámky mu po několika posledních dnech strávených se Singhovou připadaly velmi osvěžující.

Z jejího textu vyplývalo, že se celá adská soustava pohybuje na velmi tenkém ledě. Ikarijci navzdory formálnímu míru stále řinčeli zbraněmi.

Sami sebe přesvědčili, že mají právo projít s průzkumným týmem novou adskou bránou, a na Primu tlačili prostřednictvím lehkých, manévrovatelných bitevníků, se kterými zalétali až k samotnému okraji bezpečnostního kordonu brány. Biran si kousal ret a zvažoval své možnosti.

„Řediteli,“ přisvojila si jeho pozornost znovu Singhová, „když už jsme u toho dojmu, mám pro vás dárek.“

Vytáhla z kapsy tenkou dřevěnou krabičku a podala mu ji. Biran si ji ostražitě prohlédl.

„Co je to?“

„Ale prosím vás, není to jedovaté.“ Odklopila víko a odhalila špičkový průhledový monokl s matně stříbrnou obrubou na polštářku z umělého černého sametu. „Vyrozuměla jsem, že vaše osobní zdroje jsou omezené, ale ředitel musí reprezentovat. Zvláště v době války. Pro Mluvčího jsou primské kombinézy v pořádku, lidé k vám mají blíž, když vypadáte jako oni, ale ředitel musí být lídr a musí podle toho vypadat.“

„Olver průhledový monokl nikdy nepoužíval,“ namítl Biran, i když mu to hned přišlo malicherné.

Singhová si odfrkla. „Samozřejmě že používal, už jako mladík si mohl dovolit oční implantát. Ten je sice lepší, ale předpokládala jsem, že takovými prostředky nedisponujete. A pokud si nechcete obnovit šatník, tak alespoň...“ Strážkyně přisunula krabičku blíž k němu.

Biran svěsil ramena. Krabičku si vzal a vytrhl monokl z měkkého polštáře. „Děkuji, Strážkyně Singhová. Troufám si hádat, že prostřednictvím toho přístroje budete tajně monitorovat všechno, co dělám?“

Singhová zatleskala a pohodila hlavou. „Rozumný odhad, ale není to tak. Zkontrolujte si původ zboží, jestli chcete. Tu krabičku jsem koupila v běžném obchodě a poprvé otevřela až teď. Ve dřevě je zabudovaný záznamník, ovšem pouze pro vaši potřebu. Takové hloupé hry bych na vás nezkoušela.“

Biran zavřel krabičku, ale spokojeně kývl. „Ten původ si prověřím, jak je mou povinností coby ředitele, ale děkuji vám.“

„Dobře,“ řekla Singhová, upravila si šál, opřela se a zkrřížila nohy v kotnících. „Jak jsem řekla, nemůžeme dopustit, aby náš ředitel vypadal nuzně. Důrazně vám doporučuji, abyste schrastil všechny dostupné prostředky a obnovil si šatník, pokud to je aspoň trochu možné. Okonkwoová vám možná dokonce přispěje, pokud o to požádáte. Určitě má pro vaši finanční situaci pochopení.“

Biran nad jejím přeslazeným tónem pokrčil nos. Jak rychle se změnila ze spojence na zmiji.

„Pokud mě všichni omluvíte,“ řekl a postavil se, když ho náramkový pad upozornil, že *Taso* se odpoutal od utajeného skladiště a zamířil ke stanici Ada.

Singhová jen mávla rukou a obrátila pozornost zpátky ke svému padu, Vladsen mu věnoval zadumaný úsměv, ale neřekl nic. Biran se odebral do své soukromé kajuty, kde odolal nutkání vrhnout se na postel a zabořit obličej do polštáře.

Takové chování by se k řediteli Protektorátu nehodilo, dokonce ani v soukromí, a Biran měl podezření, že na nějaké soukromí už stejně nemůže spoléhat, zvlášť mimo svůj domov na stanici Hlídky.

Posadil se na okraj postele a krabičku s monoklem hodil vedle sebe. Zatím zůstane u svého padu. Monokl nechtěl ani zapínat, dokud si ho nenechá zkontrolovat, a v tomto úkolu důvěřoval jen jednomu člověku. Vyťukal příslušný ident.

„Pane řediteli,“ řekl Graham s potutelným úsměvem, „jak mohu posloužit naší zářné společnosti?“

Biran si odfrkl. „Nech si to, tati. Potřebuju, abys prověřil původ jednoho zařízení.“

Graham povytáhl obočí. „Copak na to nemáš lidi?“

„A ti lidé mají v kapsách jiné lidi.“

„To už to došlo tak daleko?“

„Upřímně řečeno, nemám tušení. Nedávné události pustily Protektorátu žilou, potřebujeme doplnit řady a mladší Strážci krouží kolem a hledají, kudy vede cesta dovnitř. Nemůžu vyloučit, že někteří by za potenciální výhodu byli ochotni lhát. Ta věčička je mimochodem dárek od Singhové.“

„Poslyš, chlapče, tvůj otec a já ti taky můžeme leccos koupit. Nejsme žádní chudáci.“

Biran se ušklíbl. „Na to je pozdě. Nenapadlo mě to, a kdybych teď ten monokl odmítl, byl bych za zbabělce. A když ho začnu nosit a on bude napíchnutý...“

Graham si povzdechl. „Už chápu, v čem je problém. Podívám se na to. Pošli mi odkaz na trasovač původu.“

Biran poslechl. „Díky. Za pár dní budu zpátky na stanici.“

Graham přimhouřil oči. „Kolik mrtvých tentokrát?“

„Sedmdesát osm.“

„Dios, ta ženská je učiněná pandemie.“

„Ano, o to jí asi šlo.“

Graham vykulil oči. „Budeš mít pak čas slítnout na chvíli dolů?“

Biran si olízl rty a odvrátil pohled. „Ne, až se vrátím, *Terminus* už bude kotvit na Hlídce. Čím dřív vyčistíme sekundární bránu, tím lépe.“

„Chápu,“ řekl Graham, což znamenalo, že se mu to nelíbí, ale nějak to skousne. Pak si ještě chvíli povídali. Biran poslední dobou neměl moc co říct, pokud šlo o nezávazné hovory, a než zavěsil, pověděl mu o Sandině misi, alespoň to málo, co mohl.

S povzdechem rozpráhl paže, padl na postel a vychutnával si pěnu, která se přizpůsobovala jeho rozbolavělým zádkům a ramenům. Možná by se měl přestěhovat do *Tasa*, až se vrátí. Loď Strážce Lavauxe byla pohodlnější než jeho vlastní postel.

Po chvíli ho znovu vyburcovalo zašustění kdesi vpravo od lůžka. Biran neměl ani špetku bojového výcviku kromě několika základních kurzů sebeobrany, které musel absolvovat každý Strážce, nicméně instinktivně položil ruku na svůj dosud nepoužitý blaster a zvedl ruku s padem, aby zavolal ochranku.

Zaváhal. Zvuk vycházel z koupelny, zpoza rohu, za který neviděl, když poprvé vstoupil do kajuty. Možná to byl jen puštěný kohoutek nebo se na zem sesunul ručník. Nemohl si dovolit působit tak paranoidně, jak se cítil, zvlášť po té výměně se Singhovou.

Říkal si, že je idiot, že právě takhle umírají postavy v laciných hororových videích, přesto však opatrně obešel postel a přistoupil k otevřeným dveřím do koupelny. Srdce měl až v krku a po celém těle mu vyrazil studený pot.

Jak tohle, sakra, Sanda zvládala dennodenně? Vyvolal si na náramkovém padu nouzový maják a druhou ruku odtáhl od blasteru, aby mohl v případě potřeby okamžitě stisknout tlačítko. Udělá lépe, když zavolá o pomoc, než aby se sám pouštěl do nějaké potyčky.

Na podlaze jeho koupelny seděl dozorčí, schoulený u vany, a rukama si objímal kolena přitisknutá k hrudi.

Biran k němu přiskočil, klekl si a popadl ho za ramena.

„Haló? Jste v pořádku?“

Dozorčí zvedl hlavu, a když se z vnějších reproduktorů ozval jeho hlas, zněl vágně žensky. Biran okamžitě poznal onu dozorčí, která mu před lety pomáhala při bombardování Ady.

„Nechci umřít,“ řekla žena.

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Špeh v našich řadách

Nox s namířenou puškou vedl Tomase ke *Světlu* a Sanda celou dobu neřekla ani slovo, přestože po ní Tomas vrhal zpytavé pohledy. Celá její posádka teď byla trochu nervózní, a dokud měl Nox hlaveň své pušky zabodnutou do Tomasových zad, riziko výstřelu bylo paradoxně nižší. Každého uklidní pocit, že má situaci pod kontrolou.

Tomas s doprovodem kráčeli chodbou k přední palubě. Bero maskoval dveře tak, aby chodba byla přímá jako šíp, ale Tomasovi to pochopitelně neušlo. Sanda si dokázala živě představit, jak se kolečka v jeho špiónském mozku otáčejí, jak přemítají nad absencí jakýchkoli východů z hlavní chodby, přestože na lodi toho stoprocentně musí být víc než jen přechodová komora a jedna paluba.

Sanda ho však z toho intelektuálního trápení nevysvobodila. Když došli k „můstku“, zbytek posádky tam už na ně čekal.

„Je to opravdu nutné?“ ukázala doktorka Minová na Noxe. Ještě pořád se v Noxovi nenačila číst a Sanda se bála, že to jednoho dne nedopadne dobře.

„Zbraně nechejte na lidech, kteří s nimi umějí zacházet,“ odsekl Nox.

Minová si odfrkla a zkrřížila si ruce na prsou. Sanda by byla raději, kdyby se ti dva nehádali, aby Tomas nevypozoroval trhliny v soudržnosti posádky, ale prozatím to nechala být.

„Takže, Tomasi,“ řekla Sanda a usadila se do kapitánského křesla, aby odlehčila nohu. Brzy si ji bude muset znovu promazat. „Než nás přerušili, chtěl jsi mi prozradit, kde je ta koule.“

„A ty ze mě tu informaci chceš vypáčit silou?“ Tomas sklouzl pohledem k Noxovi.

„Věř mi, že s prstem na spoušti je mnohem klidnější,“ ozvalo se Arden.

„Já tě slyším,“ upozornil je Nox, aniž by odtrhl pohled od Tomase.

Sanda po nich střelila pohledem a Arden se zazubilo. Potížísta.

„Noxi, vezmi mu pad. Chci, aby ho Arden prokleplo.“

„Ehm.“ Tomas si svůj přístroj přikryl dlaní. „To je dost invazivní.“

„V tom padu je momentálně ident na jméno Jacob Galvan, že?“

„Jo, ale...“

„Tomasi.“ Sanda se předklonila a promnula si spánky. Tomas sklapl. „Řeknu ti to bez obalu, protože nemám čas chodit kolem tebe po špičkách. Ať tě nechali shořet, nebo ne, byl jsi Nazca a s Nazkou jsme si v poslední době užili své. Vím moc dobře, že ten tvůj pad není vybavený jen obyčejným identem, a dokud budeš na téhle lodi, nedám ti přístup k softwaru, kterému nerozumím.“

„Nic, co má u sebe, mi nemůže ublížit,“ ozval se Bero. Tomas vzhlédl ke stropu. „Rád tě zase vidím, Běčko.“

„Jmenuji se Bero. A tvou radost nesdílím.“

Knuth se uchechtl, zachytil Sandin pohled a obrátil pozornost zpátky k ovládacímu pultu vedle Arden, který zrovna zkoumali. Ti dva byli v poslední době nerozluční a celé dny se společně hrabali ve vnitřnostech *Světla*, aby zjistili, jak loď funguje.

„Promiň.“ Tomas svěsil ramena, rozepnul si pásku svého padu a vzal ji do dvou prstů. „Přinesl bych ti ho sám, Arden, ale tvůj kamarád by mě mohl zastřelit, kdybych se pohnul.“

„Zas takový kovboj nejsem,“ zabručel Nox, zvedl pušku a opřel si ji o rameno, ale prst nechal na lučíku. Tomas moudře spustil ruce a hodil náramkový pad Arden, které ho obratně chytilo a hned se dalo do práce.

„Narazíš tam na pár bezpečnostních protokolů...“

Arden jen mávlo rukou. „Jo, jo, řeknu ti, kdybych tě potřebovalo.“

„Arden,“ řekl Tomas dostatečně důrazně, aby neuto vzhlédlo od padu. „Tělesné implantáty Nazky jsou napojené na software Nazky. Mám v sobě autodestrukční spínače. Nedělej nic na sílu, ano?“

Neuto obrátilo oči v sloup. „Zabít tě neplánuju. Ale tenhle adrenalinový posuvník...“ Položilo prst na náramkový pad.

Tomas sebou trhl. „Prosím, ne.“

„Nikdo tady nebude šťourat do ničích tělesných funkcí,“ zavelela Sanda a vzápětí se odmlčela, protože jí přišlo bizarní, že to opravdu musí říkat nahlas. Její život nabral v poslední době podivné obrátky. „Tomasi, na Atruxu jsem viděla, jak s tebou prostřednictvím těch implantátů pěkně zamávali. Mohou tě na dálku i zabít?“

Tomas zavrtěl hlavou. „Ne. Podnikl jsem jistá opatření. Ten pad je se mnou pořád spojený, ale já ho odřízl od vnějšího přístupu. Kdyby mě mohli odstranit na dálku, už by to udělali.“

Arden prudce vzhlédlo. „Víš, že kdyby se do toho padu nabourali, jsi v prdeli?“

„Kdyby to dokázali, neposílali by na mě extrakční tým.“

„Ehm.“ Arden se poškrábalo na temeni a vyměnilo si pohled s Knuthem, který pokrčil rameny. „Hele... já se do něho nabouralo. A úplně odříznutý není, jinak by sis nemohl na Jacoba Galvana zamluvit tu restauraci. Je těžké něco takového prolomit, když to nemáš v ruce, ale když teď mají přibližnou představu, kde hledat, je to jen otázka času.“

„Tak ho zničím,“ řekl Tomas.

„To bys přišel o programy, které ti umožňují ovládat ty implantáty. Nic takového. Neboj, já to zařídím.“

Tomas zamrkal. „Díky.“

„Když teď můžeme být klidní, že každou chvíli nepadneš mrtvý k zemi,“ řekla Sanda, „můžeš se konečně rozezpívat. Kde je ta koule, jak ses o ní dozvěděl a co všechno o ní víš?“

Tomas se dlouze a pomalu nadechl. „Jak jsem se o ní dozvěděl... to je složité. V rámci jedné mise jsem pátral po Rainier Lavauxové, když jsem narazil na jisté dokumenty, ze kterých jsem usoudil, že Rainier možná infiltrovala dozorčí službu. Situaci se snažila dostat pod kontrolu organizace, která je Nazce známa jako Akolyté. To jsou...“

„Už jsem měla tu čest,“ přerušila ho Sanda.

„Vážně? Hm. Nějak se jim to tam hroutí.“

„Okonkwoová byla velmi sdílná.“

Tomasovi se na tváři objevil dolíček. „Tys přiměla Okonkwoovou, aby se rozpovídala? To mě podrž.“

„A teď přiměju tebe. Jak jsi přišel na souvislost mezi Rainier a tou koulí?“

Tomas přešlápl. „Potkal jsem ji. Na dozorčí lodi. Přímo mi to neřekla, ale leccos jsem si domyslel. Od té doby monitoruju komunikaci podezřelých falešných dozorčích.“

„Vedl sis lépe než tvůj kolega. Novak také hledal Rainier, ale osobní audience se nedožil.“

„Slyšel jsem,“ utrousil Tomas suše. „Bál jsem...“ Odkáslal si. „Říkal jsem si, že na Rainier možná narazíš, když jste hledali ty souřadnice.“

Sanda sevřela opěrku svého křesla a jen silou vůle se ovládla. „Tys věděl, kam ty souřadnice ukazují. Poznal jsi je.“

„To ani ne. Poznal jsem jen, že vedou do mrtvé soustavy. A když jsem si je spojil s Rainier a Strážcem Lavauxem, začal jsem se o tebe bát. Takže...“

Nadechl se tak zhluboka, že nafoukl i tváře. Odvrátil pohled. „Ukradl jsem raketoplán Nazky a vystopoval *Osten* k mrtvé bráně.“

Nox si odfrkl. „Velitelka nepotřebuje, aby ji zachraňovali hňupové jako ty. Z Nazky tě vykopli, protože sis hrál na hrdinu před ženou, která to nepotřebuje.“

„Jsem si vědom,“ zazubil se Tomas, „že Sanda si poradí sama. Když jsem dorazil k mrtvé bráně, byla otevřená. *Osten* byl na pořád v soustavě Ordinalu, opuštěný, ale ne prázdný.“

„Demas,“ přikývla Sanda a záblesk hněvu jí rázem pročistil hlavu. „Řekni mi, žes ho sledoval.“

„To ano. Bránou jsem projít nemohl, protože bych spustil její alarm, a tak jsem se pověsil na dozorčí loď, která si pro něho přiletěla, a sledoval ji do soustavy Rusani. Právě tehdy jsem zachytil komunikaci, kde se mluvilo o jakési kouli. Pak už jsem si snadno domyslel, co vám sebrali a co měli Akolyté chránit.“

„Kam přesně jsi za Demasem doletěl?“

„V tom je ten háček. Arden, můžeš mi vrátit ten pad, prosím? Slibuju, že se podívám jen na pár obrázků.“

„Jo, jasně, stejně jsem s ním skončilo.“ Neuto hodilo přístroj Tomasovi.

„Skončilo?“

Arden pokrčilo rameny a otočilo se na židli zpátky k otevřenému pultu, který s Knuthem studovali. „Zamklo jsem tě do karantény, ale ty trojany jsem ti nechalo. Žádný z těch programů nebyl tak sofistikovaný, aby mohl čemukoli na téhle lodi ublížit.“

„To je pro Nazku dost trapné.“ Tomase nevěřičně zavrtěl hlavou, svůj pad si znovu připnul na zápěstí a cosi do něho vytukal. „Můžu to hodit na hlavní obrazovku?“ vzhlédl k Sandě. Ta přikývla. Na hlavní obrazovce vystřídal venkovní vesmír přiblížený záběr podivné budovy připomínající obří střeš, černější než noc, zabodnutý do pustého, kamenitého povrchu malého měsíce.

„Co je to?“ vydechla Sanda.

„Objekt, který bys nenašla na veřejných ani důvěrnějších mapách Primy. Raději jsem se moc nepřibližoval, abych se neprozradil, ale Demas vletěl dovnitř a zůstal tam. Provoz byl spíš sporadický, každopádně já neviděl nic jiného než dozorčí loď.“

„Obrana?“

Tomas pokrčil rameny. „Musel bych hádat a to nestačí. Můj raketoplán postrádal mnoho funkcí, na které jsem zvyklý, a tak jsem se vrátil do Ordinalu pro... pokročilejší plavidlo. Ale pak došlo k tomu zpětnému rázu a napadení Atruxu.“

„A ty jsi tady zůstal trčet, protože Okonkwoová zavřela brány všem kromě vojáků a dozorčích, a za ty se těžko vydává i Nazkům, kteří se pořád těší přízni mateřské organizace.“

Tomas rozpráhl ruce. „Vinen v plném rozsahu. Prozatím jsem uvízl v téhle soustavě. Mohl bych se propašovat na loď flotily, ale kdybych to udělal takhle narychlo a bez důkladně promyšlené legendy, proč by mě měli nadřízení poslouchat, nedostal bych se k tomu objektu ani na dohled. Byl bych zkrátka obyčejný voják.“

Sanda si mnula bradu a přemýšlela. Měli slušnou stopu k Jules, která je snad dovede k Rainier a k možnému řešení pohromy, která zachvátila Atrux. Ale pokud ta koule opravdu je v té podivné černé budově, pak by díky ní nejen lépe pochopili, jak funguje evoluční materie, ale možná by vyřadili z provozu stanici, která má pro Rainier určitě velkou cenu.

Janus byl jen divadlo, které Rainier sehrála pro lidi, kteří nevědomky pracovali na zničení vlastního druhu. Sanda pořád myslela na dozorčí černí stěny té špičaté budovy, na tu nápadnou tmu. Rainier Lavauxová totiž světla nepotřebovala.

Sanda by vsadila svou druhou nohu na to, že Demas je jedním z mála lidí, kteří tam pobývají. Pokud vůbec je pravý člověk. Sice sporádaně krvácel, když byl zraněný, ale to i Strážce Lavaux, než mu Sanda obnažila kost.

„Doktorko Minová, jak cenná by pro vás a vaše kolegy byla ta koule?“ zeptala se.

Min Liao se předklonila s pohledem upřeným na obrazovku a začala čelist. „Nedocenitelná. Kdybychom vyzkoumali, jak se evoluční materie vyrábí, mohli bychom zvrátit její účinky, nebo aspoň probudit všechny, kteří upadli do kómatu.“

„Pardon,“ ozval Tomas, „jaká materie?“

„Takže našemu špiónovi přece jen něco uniklo,“ prohodila Sanda. „Evoluční materie – tak Rainier říká nanitové zbrani použité na obyvatele Atruxu. Bero, ukaž Tomasovi jeho kajutu. Chci si promluvit s posádkou.“

„Mohla bys mu ji ukázat sama.“

„Kamaráde, ty tady otevíráš dveře.“

Bero rozmrzele zafuněl. „Vydělit v trupu kajutu, to není jen tak, ale snad bych mohl vyrobit alespoň kumbál.“

Sanda se pro sebe usmála, zachytila Tomasův pohled a znovu nasadila vážnou tvář. Ať si jí špión klidně vyčítá, že se smířila s Berem. Ten jí koneckonců zachránil život. A to hned několikrát.

„Počkej,“ řeklo Arden, „nejdřív mi prozraď, jak ses s námi vlastně spojil úzkým paprskem?“

„Aha, to.“ Tomas si dřep a natáhl ruku. „Pojď sem, Pásku.“

Sanda se napjala, když údržbářský bot vedle ní zavrňel a těžkopádně přešel k Tomasovi. Ten otevřel panel vespod jeho trupu, cosi z něho vylovil, a zase ho zavřel.

„Díky,“ řekl robůtkovi nenuceně a poplácal ho po „hlavě“, než se postavil. Mezi palcem a ukazováčkem držel malé kulaté sledovací zařízení, které zeleně blikalo. „Když Demas opustil *Osten* a aktivoval jeho maják opuštěné lodi, trochu jsem se tam porozhlédl. A když jsem našel Pásku, hned mi bylo jasné, že ho tam nenecháš. Že se vrátíš.“

Arden zavřelo oči. „To snad není možné, že mě to nenapadlo.“

„Nikdo není dokonalý, ani ty,“ pokrčil rameny Tomas.

„Přesně taková dávají i tátové do svého nákladu,“ ukázala na zařízení Sanda.

Tomas se usmál a kuličku stiskl. Když dioda zčervenala, zařízení jí hodil. „Vlastně je tvoje. Našel jsem je v botě, kam jsi mi je strčila.“

„A ty sis je nechal?“

Tomas se odvrátil a strčil si ruce do kapes. „Je fajn vědět, že na tebe někdo myslí. Nechal jsem si je jako talisman na památku.“

Bero otevřel dveře na konci můstku. Tomas kývl, pevně Sandě zasalutoval a pak se vydal proměnlivými chodbami do své špionské cely, kterou mu Bero přichystal. Sandu zahryzalo svědomí. Bero mu určitě nevyrobil žádné luxusní ubytování, ale s tím Tomas musel počítat, když vstoupil na palubu *Světla*.

„Tak co?“ prohodil Nox, když Tomas zmizel.

„Promluvíme si v kuchyni,“ odtušila Sanda. „Ještě jsem, hergot, nevečeřela.“

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

S plným žaludkem se s traumatem žije líp

V kuchyni seděli sotva pět minut, když Nox vytáhl obří pánev a s Arden po boku se jal smažit hromadu plochých nudlí s nějakou pikantní omáčkou. Tihle dva se na *Světle* ujali pořádného vaření, jakmile zjistili, že ostatní jsou vojáci až do morku kostí, což znamená, že by dokázali po celou misi žít jen z opečených nutričních kostek, pokud by měli po ruce dost chlastu, aby si občas zpestřili chuť. Min Liao se místa u plotny vzdala po jednom obzvlášť katastrofálním pokrmu, o kterém i Bero prohlásil, že příšerně páchne.

Zatímco Nox s Arden připravovali večeři, Conwayová dělala to, co zbraňoví specialisté uměli nejlíp – roznášela kelímky s rumem Caneridge; Minové ovšem jen vodu, ta abstinovala, i když všude kolem ní hořely spojené světy.

„Takže,“ řekl Nox, zatímco servíroval misky s nudlemi, „jdeme do toho, ne?“

„Myslím, že musíme,“ odpověděla Minová. „Nemůžeme si nechat ujít šanci získat zpět tu kouli.“

„Jdu do toho,“ přisvědčila Sanda, „ale nerada. Tomas není... myslím, že to není špatný člověk. Nepodrazil by nás kvůli Rainier, i kdyby na něho měla páku, ale není to ani žádný svatoušek. Nazca ho možná odepsala, ale to neznamená, že s nimi pořád nespolupracuje. Nazkové jsou nebezpeční. Všichni jsme viděli, co dokázal Novak s omezenými možnostmi.“

„Mně teda přijde odepsaný dost,“ nechala se slyšet Conwayová s pusou plnou nudlí. „O Nazce toho moc nevím, ale ti pistolníci v restauraci věděli, co dělají.“

„Souhlas,“ přikývla Sanda, zatímco si pomalu míchala nudle. „Ale to neznamená, že polevíme v ostražitosti. Možná je teď na naší straně, ale to nic nemění na tom, co je zač. Bero, kdy asi dorazíme do soustavy Rusani?“

„Zahájil jsem tranzit k bráně, jakmile mi Tomas prozradil její polohu. Čtrnáct hodin do místa, odkud Tomas pořídil ty fotografie. Přesnou polohu jsem snadno trianguloval.“

Sanda se usmála do své misky. „To jsem tak předvídatelná?“

„Ne, ale nejsi tak hloupá, aby sis takovou šanci nechala ujít.“

Sanda zapila nudle rumem, opřela se a chvíli převalovala hořkou tekutinu v ústech. V kuchyni bylo snadné zapomenout, že tady velí. Nox a Arden se lopotili u sporáku – v gravitaci se vaří o tolik lépe, díky vesmíru za ni –, zatímco Conwayová a Knuth seděli vedle sebe, rameno na rameni, a dívali se na jakési video na náramkovém padu Conwayové. Min Liao k nim mírně nakláněla hlavu a poslouchala, ale pohled upírala do datového toku na svém vlastním padu.

Sandě na mysli vytanula vzpomínka na normálnost, kterou cítila jedné noci na Berovi, s několika panáky Caneridge v žaludku a v Tomasově společnosti. Zaplašila ji.

„Abys ten plecháček nerozmáčkla, šéfová,“ upozornil ji Nox a žuchl vedle ní se svou miskou nudlí. Sanda se podívala na svou ruku, na bílé klouby sevřené kolem kovového pohárku, a uvolnila stisk.

„Mám hodně starostí.“

„Máš na palubě špeha a čeká tě dobytí po zuby ozbrojené stanice. Kdybys neměla starosti, dělal bych si je já o tebe.“

„Já se ale nebojím Rainieřiných zbraní.“

Chci zpátky svou mrtvolu, řekla Rainier.

Nox si odfrkl a prohlásil s plnou pusou: „Už jsi zapomněla na Monte? Ta mrcha má vlastní dozorčí službu. Těch zbraní bychom se měli bát.“

Sanda dopila svůj Caneridge. „A my máme *Světlo*.“

„Jo, Bero se s tímhle žihadlem dokáže probourat kamkoli, ale stejně...“

„Ona *Světlo* chce. A my jí je doručíme na stříbrném podnose.“

Arden škráblo špachtlí o pánev a vydalo přitom kvílivý zvuk.

Všichni se na ni podívali, čekali od ní nějaké řešení, ale ona žádné neměla. Vůbec netušila, čeho všeho je Rainier schopná. Věděla, že se umí duplikovat, rychle se uzdravovat a pohybovat se rychleji a ladněji, než by si kdo dokázal představit. Ale uměla by se nahrát do *Světla*? Jak blízko by musela být, jaké připojení by k tomu potřebovala?

O tom Sanda neměla ani zdání.

„Ehm, s Berem promyslíme nějaká bezpečnostní opatření...“ začalo Arden, ale pak se odmlčelo, poškrábalo se na bradě mastnou špachtlí, trhlo sebou, zamračilo se na náčiní celé od omáčky a otřelo se ručníkem.

„Už jsem zvážil několik různých možností,“ řekl Bero.

Sanda povytáhla obočí. „Vypadá některá z nich dobře?“

„Jelikož nevím přesně, čemu se budu muset bránit, všechny vypadají úplně stejně.“

„A co třeba“ – Min Liao poklepala na stůl – „čisticí naniti, které vyvinula Sarai proti Rainieřiným zesilovačům? Stačilo by pár úprav a měli bychom aspoň štít proti čemukoli nanitovému.“

„Pošlu žádost Anfordové,“ řekla Sanda, ale ta myšlenka jí od bouře v hlavě neulevila. Odsunula svou misku, vzala si čistou a naplnila ji nudlemi. „Půjdu se udobřit s naším špehem a zkusím z něho vytáhnout něco o Rainieřiných schopnostech.“

„Ehm,“ udělal Nox. Sanda po něm střelila pohledem a on zmlkl.

„Kdyby utekl a začal vyvádět, vykopni ho z přechodové komory.“

Než stačili něco namítnout, strčila si pod paži lahev Cane-ridge, na předloktí si postavila misku s vařícími nudlemi a vyklouzla na chodbu. Tomas byl sice špion, ale ona měla s sebou blaster, a kdyby na to přišlo, byla lepším střelcem.

Ne že by čekala, že k tomu dojde. Možná měl Bero pravdu, možná byla přehnaně cynická. Tomas za ní přišel s informací, kterou mohl prodat za malé jmění. Kdyby Nazce prozradil, kam Demas ukryl kouli, možná by si znovu získal její přízeň.

Hodně riskoval, když místo toho zamířil za ní, zvláště pokud věděl, co se stalo na Monte. A ona mohla na oplátku aspoň trochu zariskovat a promluvit s ním mezi čtyřma očima.

Nenapadlo ji, že Nox si možná nedělal starosti o její tělesné zdraví, dokud na její zaklepání Tomas neotevřel dveře – ostražitě oči se mu rozzářily, jakmile ji spatřil.

„Donáška?“ prohodil a ustoupil stranou.

„Nejsou tak dobré jako v Udon-Voodunu, ale Arden se za tu dobu, co tam bydlelo, naučilo pár triků.“

„Když se motáš kolem jídla, kuchařina ti přejde do krve. Tak dlouho čicháš všechna ta koření, až se naučíš, jak jdou dohromady, i kdybys nechtěla.“

„To máš z vlastní zkušenosti?“

Zase ten stín, lehké zacukání v koutcích očí. Sanda to ignorovala a raději předstírala, že hledá, kam by položila misku s nudlemi. Bero Tomasovi podle očekávání nepřipravil zrovna apartmán.

Ostatní kajuty na lodi by mohly suplovat hotelové pokoje, ale Tomas opravdu bydlel v kumbálu. Bero mu vyrobil úzkou postel u jedné stěny, umyvadlo a toaletu u druhé za paravánem a stůl s jednou židlí. Všechno z elegantního kovu, ze kterého sestávalo celé *Světlo*. I když byla teplota v lodi regulovaná, kajuta působila chladně. Bero se ani neobtěžoval Tomasovi ukázat, kde jsou náhradní lůžkoviny.

„Vážně?“ řekla Sanda do stropu, když na úzký stůl konečně položila misku a lahev rumu.

„Je to vězeň.“

„Vězni dostávají příkrývky, ručníky a polštáře. A on vlastně ani není vězeň.“

Bero si dramaticky povzdechl. „No dobře. Pošlu Páska.“

Sanda zavrtěla hlavou, sedla si na malou židli a posunula stolek blíž posteli. Tomas se posadil, ale místo aby se pustil do jídla, jen si nudle prohlížel, jako by mu něco tajily.

„Není to otrávené,“ ujistila ho Sanda.

Tomas se napjatě usmál. „Já vím. Já jen, že tady není moc na co koukat.“

Sanda se ve stísněné kajutě ošila. Bero v tomto ohledu neprojevil kdovíjakou předvídavost. Oba v místnůstce seděli tak blízko u sebe, že jediné teplo sálalo z jejich těl.

Sanda si přihladila kombinézu a přistrčila mu misku. „Jez.“

Tomas k ní ztěžka vzhlédl. Sanda polkla. No jo. Fakt tady není na co koukat, už to chápala.

„Z toho hotelu jsem se vypařil z nutnosti.“

„Kvůli tomu tady nejsem.“

„Sando, to, k čemu se chystáme, není ani bezpečné, ani příčetné. Jestli tenhle rozhovor budeš pořád odkládat, nikdy k němu nedojde.“

„Možná nechci, aby k němu někdy došlo.“

„To myslíš vážně?“

Podívala se na lahev rumu. „Ne.“

„Kdybych mohl zůstat, aniž bych z vás udělal terče pro komando Nazky, zůstal bych.“

Etiketa na lahvi ji přímo fascinovala. „Změnil jsi rezervaci na Grahama. Chtěl jsi nás vytlačit do autu. Odradit nás od hledání těch souřadnic.“

„Ano, chvíli před tím ses ocitla bez kombinézy ve vakuu. Nevěděl jsem, co se děje, a nechtěl jsem, abys dál riskovala život a zdraví.“

„Prostě ses zachoval jako kretén.“

Tomas se nervózně zasmál. „Jo, já vím. Špioni nejsou na upřímnost školení. Děláme tajnosti. Jsme vyhybaví. Je to instinkt.“

„Nebyl jsi vždycky špion. Copak už si nepamatuješ, jaké to je, být normálním člověkem?“

Tomas tiše zachrčel. „Ne, moc ne. Ale snažím se na to přijít.“

„Protože tě nechali shořet.“

„Protože jsem se podpálil sám, abych se k tobě mohl vrátit.“

Zabolelo ji na hrudi. Popadla lahev, napila se a postavila si ji na stehno. Chlad, který vzlínal skrz kůži, jí pročistil hlavu. „A přinesl jsi mi Pandořinu skříňku plnou problémů.“

„Jak to myslíš?“

„Nebyl jsi jediný, kdo s Rainier hodil řeč.“

„Kurva,“ řekl Tomas tak ostře, až k němu Sanda prudce vzhledla. Rty měl lehce zkřivené a pěsti zaťaté, ale opřené o kolena. „Nestalo se ti nic?“

Sanda nonšalantně mávla rukou, ve které držela lahev rumu, aby si nedělal starosti. „Vůbec nic.“

„Málem jsi umřela,“ podotkl Bero suše.

Sanda probodla stěnu pohledem. „Krucinál, Bero, soukromí!“

„Když na tom trváš. Pásek je za dveřmi s prádlem. Křič, kdybys potřebovala pomoc.“

Sanda obrátila oči v sloup. „Přemýšlím, jestli je z něho po té době, co se převaloval na síti jako amorfnní oblak, větší nebo menší sarkastický otrava.“

„Převaloval jako co?“

„Zeptej se Arden. Všechno ti rádo povypráví. Každopádně jo, s Rainier jsme si popovídaly a já nakonec ji i všechny její instance odpravila – no jo, a sebe málem taky –, ale ten rozhovor...“ Znovu se napila. „Natukla přede mnou, proč trestá lidstvo. Z toho, co jsem si domyslela, je to umělá inteligence, kterou tady nechali naši mimozemští předchůdci.“

Měla za úkol obdarovat evoluční materií první inteligentní rasu, která vyvine bránovou technologii. Když zjistila, že Prime Inventive tu technologii objevila náhodou a ne tím ‚správným‘, předpokládaným způsobem, ruplo jí v kouli. Pokud vím, Lavaux ji hodně dlouho držel na vodítku a po jeho smrti... no, prostě začala kousat.“

„Zpětný ráz,“ přikývl Tomas. „Atrux.“

„Za Atrux může Valentinová. My akorát nevíme, jestli to udělala na Rainierin příkaz, nebo ne. A zpětný ráz...“ Sanda zavrtěla hlavou. „Jo, ten je její práce. Když Halstonová ukradla technologii brány jedné z těch cizích inteligencí – Rainier tvrdí, že má sestry –, nějak to zvorala. Pokaždé, když se primská brána roztočí, uvolní se z ní nesmírný energetický puls, který vyhladí všechno živé na druhé straně. Teda skoro všechno. Máme podezření, že Halstonová začala posílat napřed průzkumné roboty, kteří měli za úkol vyčistit soustavu od všeho, co zpětný ráz přežilo. Upřímně řečeno... ani se Rainier nedívám, že chce lidstvo potrestat. Ale nemůžu jí to dovolit.“

„Kristepane,“ vydechl Tomas. „Vážně je to pravda?“

Sanda mu podala lahev, aniž by se na něho podívala. Tomas si dopřál pořádný doušek.

„Proto chce Biran projít druhou adskou bránou dřív než roboti. Aby se o tom přesvědčil na vlastní oči.“

„Je to bezpečné?“

Sanda si odfrkla. „Tak to, kurva, naprosto netušíme. Chtěla jsem to vzít na sebe, proletět skrz se *Světlem*, jenže po Atruxu jsem dostala za úkol chytit Rainier, nebo jí aspoň šlapat na paty. Atrux se nesmí opakovat.“

„Jsem ti vděčný za upřímnost, Sando, ale špionážní instinkty se nedají jen tak potlačit a ty ses mi teď svěřila s pořádným balíkem informací. Skoro jako bys mě chtěla přimět k protislužbě. Takže se musím ptát... co ze mě chceš vytáhnout na oplátku?“

Sanda vzhledla a usmála se. On jí úsměv oplatil. „To jsem tak průhledná?“

Tomas rozpřáhl paže a pokrčil rameny. „Jsem profesionál.“ „Potřebuju, abys mi řekl všechno, co víš o Rainieřiných schopnostech, o tom, jak funguje, co dokáže. Poprvé jsem jí nakopala prdel pomocí EMP, ale nemůžu se spoléhat, že to pokaždé zabere.“

„EMP ji sundalo?“

„Usmažilo ji jako úhoře. Bylo to tak kurevsky uspokojivé. Ale zároveň jen dočasné. Těla se začala sama opravovat, i když to chvíli trvalo. Později jsme je hodili do kyseliny. To je dorazilo.“

Tomas jí podal lahev, ale nestačil zamaskovat trpký úsměv. „To je dobré vědět.“

„Tomasí, ty normálně dáváš najevo emoce. Co se děje?“

„Moje schůzka s Rainier byla méně příjemná. Ona je... já vlastně nevím, co ti říct, Sando. Je silnější a rychlejší než kdokoli, koho jsem kdy viděl. Žes vyřadila z provozu pár instancí, to vůbec nic neznamená. Jsem si skoro jistý, že s ostatními svými instancemi dokáže kdykoli navázat spojení. Když něco chce, před ničím se nezastaví. A ty už sis asi domyslela, oč jí jde tentokrát, že?“

Sanda zakroutila hlavou a přitiskla dlaň na zed'. „Trestání lidstva není její hlavní cíl, to nejspíš dělá jen pro zábavu. Ona chce především *Světlo*. To ona byla duší téhle lodi, než ji odsud někdo vypudil.“

Tomas ztuhl jako socha, strachem zbledl jako křída. „Nesmíš jí dovolit, aby se k téhle lodi byt' jen přiblížila. Měli bychom uspořádat hon na Valentinovou. Vyser se na Rusani a na tu kouli. Jestli Valentinová vypustila materii na Atruxu, pak k ní bude mít nějaká data. Všechno, co potřebujeme, můžeme vypáčit z ní.“

„Proč z ní máš takovou hrůzu, Tomasí?“

Tomas stiskl rty, podíval se na své ruce a mlčel. Sanda pomalu vstala a postavila lahev zpátky na stůl. „Do Rusani dorazíme za čtrnáct hodin. Jestli máš na srdci něco důležitého, cos mi ještě neřekl, máš na to zhruba stejně dlouho.“

„Sando...“ Tomas se natáhl po její paži, ale ona poodstoupila, poklepala na chladný kov dveří a ty se otevřely.

„Čtrnáct hodin,“ zopakovala a odešla.

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Jakmile odněkud odejdeš, už nikdy tam nebudeš doma

Jules pod botami křupaly trosky Grotty. Neměla by tu být. Tohle už nebyl její domov, nebylo to její útočiště, její hřiště, její loviště. Už tady nebyl ani žádný život, díky ní.

Rozmáchla se kladivem, které jí dala Rainier, a vši silou udeřila do Atruxu. Do Grotty. Mohla si namlouvat, že si myslela, že ublíží jen těm v centru města. Mohla si namlouvat, že si myslela, že se Grottě nic nestane.

Na Grottě se čerstvým vzduchem šetřilo, materie se měla šířit pomalu, nerovnoměrně. A i kdyby Grottu prostoupila v dostatečné koncentraci, Jules byla přece místní. Materii si aplikovala a přežila.

Jenže Lolla jí byla vystavena taky a upadla do nekonečného spánku, a o to přece Rainier šlo, ne?

Jules svou dokonale černou botou nakopla hromadu odpadků a sledovala, jak mírný vánek odnáší oranžové obaly od bonbonů a biologicky rozložitelné kelímky. Umazala si botu, ale přesto si úlevně vydechla. To už je lepší. Takhle by to mělo být.

Centrum Atruxu se stalo městem duchů. Lidé leželi buď v kómatu, nebo mrtví a všechny povznesené už pozatýkala dozorčí služba, aby je vyslechla a studovala.

Jenže tady nebylo úplně mrtvo. I Grottu samozřejmě dozorčí pročesali, posbírali těch pár lidí, kteří přežili kontakt

s materií, a zavřeli je do nemocnice přizpůsobené jejich nelidské síle a agresivitě.

Jenže oni Grottu neznali, ne jako Jules, a pár kousků přehlédli.

Čistka dozorčí služby, kterou prováděl ředitel Greeve, jí starosti nedělala. Hromadnému svolávání členů dozorčí služby se pokaždé snadno vyhnula a nechala Greevovy poskoky nahánět falešnou signaturu lodi někde v soustavě Ordinal. Arden by na ni bylo pyšné, kdyby si o ní ovšem nemyslelo, že je nelidská zrůda.

A tak nosila dozorčí brnění jako druhou kůži, občas se připojila k občasným hlídkám, které ještě na Atruxu zbývaly, ale na pochůzky Grottou vyrážela sama. Svůj domovský svět zpusťovala, jen aby primským vědcům poskytla větší soubor dat, větší vzorek, se kterým by mohli pracovat. Jenže oni se zatím moc nevytáhli.

Zatřela čelist a potlačila nutkání sáhnout po zbrani. Přezívaných bylo tak málo, že vědci neměli moc co zkoumat. Sekvenovali genomy, otestovali imunitní systémy, katalogizovali střevní biomy. Mezi přeživšími, povznesenými, prý nenašli žádné významné rozdíly.

Blbost. Jules jim akorát musela doručit pár kousků navíc.

Ale nejdřív musela něco vyřídit. Kráčela ulicemi Grotty docela veřejně, bez nějakého skrývání. Obvykle sem přicházela tiše a prakticky neviditelná klouzala ve stínech, dokud neobjevila a neomráčila někoho, kdo tady v troskách ještě chodil a mluvil.

Doktor Dal Padian, který dříve působil na Janu, měl ohromnou radost pokaždé, když mu přinesla nový úlovek, a naopak propadal zoufalství, když zas a znovu uvízl na mrtvém bodě. Asi by se choval jinak, kdyby věděl, s kým má tu čest, ale to bylo její tajemství.

Ulice byly tím širší a po okrajích rozpadlejší, čím hlouběji Jules pronikala na okraj, působiště lidí jako ona a její starý

tým. Donekonečna se tady táhla skladiště proložená lacinými příbytky, které pohodlně pokrýl i základní příjem.

Právě tady kdysi šla po stopě bedny skeletu v naději na snadný úlovek a narazila přitom na Rainier a její zasrané intriky.

Od toho dne neměla moc času na přemýšlení. Pod Rainieriným velením měla sotva čas pro sebe. Buď sháněla nové výzkumníky, nebo si udobřovala ty ulovené. A když teď získala všechen čas jen pro sebe, začala konečně přemýšlet.

Na té bedně skeletu nebylo, do prdele, nic podezřelého. To věděla určitě. Kdyby se jí na té akci něco nezdálo, vycouvala by z ní, i kdyby jí to pak dal Harlan sežrat. V Grottě zkrátka platilo, že když ti něco smrdí, dáš od toho ruce pryč, protože dobře vyvinutý instinkt byl rozdílem mezi živou a mrtvou krysou z Grotty.

Dealeři, kteří tu bednu převáželi, neměli s Rainier nic společného. Jakmile si Jules zřídila na Atruxu základnu, prošla si jejich záznamy a zjistila, že všichni upadli v Grottě do kómatu a zemřeli na nedostatek péče, stejně jako mnoho dalších. Žádný jejich kontakt nesmrđel. Nic na nich nevypadalo podezřele.

Ale že by Rainier Lavauxová, královna pavoučice, nechala tu bednu zavézt do tajné části skladiště na okraji Grotty čirou náhodou? To určitě. Možná už Jules byla paranoidní – nejspíš jo –, každopádně se nemohla zbavit podezření, že ji sem Rainier nalákala schválně.

Proč? Proč zrovna ji? Kdyby na to našla odpověď, možná by se i dozvěděla, proč se Lolla neprobouzí. Proč si zatím všechny geniální mozky Primy na Rainierině poruchové materii vy lámaly zuby.

Na popelu jí klouzaly nohy, když sešla ze silnice a zamířila k pozůstatkům zdevastovaného skladiště, které kdysi vyhodila do vzduchu ve snaze Rainier zlikvidovat. Tehdy si samozřejmě ještě myslela, že je Rainier normální člověk.

Na zemi se válely plechy zmačkané jako harmoniky, matné a mastné od sazí. Jules kousek od pozůstatků zaváhala

a vzpomněla si na Lollin rychlý úsměv, jak je prosila, aby mohla taky dovnitř a pomohla jim. Vybavila si, jak sama Harlana ujišťovala, že Lolla je připravená, že to zvládne.

Lolla možná připravená byla, ale Jules ne.

Překročila práh někdejších vrat nákladového prostoru a kopla do trosek. Vlastně ani nevěděla, co tady chce najít. Skladiště vyhořelo do základů. Ona sama vyhodila do povětří tajnou místnost v suterénu. Ta bedna se skeletem byla dávno pryč. A pokud v troskách zůstalo něco cenného, co by se dalo ukořistit, pak to bylo taky pryč. Přesto pokračovala dovnitř.

Obvodové zdi stály jen silou vůle a přes ně šikmo ležely kusy střechy. Když se jich Jules dotkla, drolily se. Upravila si průhledový displej a požádala o grafické znázornění míst, která jsou pořád stabilní. Oblasti poblíž suterénu se chtěla vyhnout, země tam byla tenká, místnost pod ní rozmetala na kusy její improvizovaná výbušnina, ale po chodbách se pořád dalo chodit. Byly bezpečné a prázdné.

Jules došla tam, kde zhruba stávala laboratoř, a kopla do něčeho, co zazvonilo jako zvonek. Zamračila se, dřepa si a prohrábla sutiny. Vytáhla kousek kovu, zkroucený a ohořelý, ne větší než dlaň. Podezření zkrystalizovalo v jistotu.

Dozorčí kov. Dokonale jí ladil se zbrojí. Jules věděla, že něco takhle tmavého viděla tenkrát v laboratoři, poblíž kanystru s evoluční materií, který rozbila. Sevřela kousek kovu v pěsti a přemýšlela. Proč? Co s ním tady Rainier prováděla?

Na tu myšlenku ji před časem přivedly některé prvky v Rainieriných laboratořích, které byly podezřele tmavé. Ten kov se rafinoval z rudy získané na druhé straně nově otevřené brány. Těžili ji tam a Strážcům dodávali výhradně průzkumní roboti, aby se kov nedostal do rukou jiného národa nebo korporace. Pohádkově drahý, pohádkově nedostupný materiál.

Rainier však dozorčí službu infiltrovala tak důkladně, že získala přístup k jejich lodím i výzbroji. Jules o tom nikdy nepřemýšlela, ale vyrábět z tak vzácného kovu armatury

v zaprášeném skladišti v Grottě? To bylo absurdní i podle Rainieřiných marnotratných měřítek. Jules si povzdechla, vstala, strčila kov do kapsy a protáhla si spodní část zad. Pomyslela si, že ještě musí ulovit kousek nebo dva pro vědátory a teprve pak se může vrátit na loď, sundat si brnění a odpočinout si.

Ne že by měla na odpočinek chuť. Odpočívání znamenalo být sama se svými myšlenkami, zírat do stropu a v duchu se potácet nad propastí, obsedantně se vracet k tomu, co všechno v životě udělala, k výčítkám.

V přílbě se jí zrychlil dech, na průhledovém displeji jí zablikalo varování před hyperventilací.

Dýchej. Dýchej.

Výmazy vzpomínek sice podstupovala dobrovolně, ale jen proto, že si nechtěla nic pamatovat. Protože nesnesla pomýšlení na to, čím se stala.

Ale Marya ty zdi probořila, a i když se k tomu Jules snažila stavět čelem, dívat se pravdě do očí, chtěla být silnější a statečnější a tvrdší než kdy dřív, nedokázala to. Nedokázala se s tím vším vyrovnat. Když se potulovala po Grottě, měla co dělat, aby se nezhroutila.

Když tenkrát v útrobách Atruxu napojila ten kanystr ke vzduchotechnice, vlastně o tom moc nepřemýšlela. V předcházejících dnech a hodinách si připadala spíš jako robot než člověk. Lollin problém mohl vyřešit jen někdo, komu nechybí empatie, komu záleží na lidech. Někdo, kdo má zdroje a motivaci, a jí to tenkrát připadalo jako logický krok...

V krku ji páčila žluč. Polkla.

Snad to dobře dopadne. Dal teď měl k ruce početný tým, mnozí výzkumníci s ním pracovali na Janu, a všichni společně usilovali o reverzi účinků evoluční materie. Bez restrikcí, bez Rainieřiných pletich. Prime Inventive dobyla hvězdy. Snad dokáže vzbudit pár lidí z kómatu, když se do toho pořádně opře.

Její průhledový displej ji varoval pár sekund před tím, než do ní něco narazilo. Elektrický proud se jí propálil skafandrem,

buňkami. Bulvy se jí přetočily do lebky, celé tělo sebou začalo házet, na rtech se zaleskla pěna.

Jules padla na zem, na ruce a kolena, prohnula se v zádech, a nakonec žuchla na břicho, s hlavou na jednu stranu. Nohy jí škubaly. Koutkem oka zahlédla špinavou tvář, vyděšené oči, které ji pozorovaly, ruku s paralyzérem a rty zkroucené v triumfálním úsměvu. No ovšem. Kusy dozorčího kovu by se tady neválely jen tak. Byl to moc drahý materiál a ona byla příliš zabraná do vlastních myšlenek, než aby si to uvědomila.

Byla to past.

„Mám tu mrchu,“ promluvil kdosi, ale vzápětí už Jules slyšela jen tiché kvílení a pak se propadla do tmy.